

De Wildenborcher

December 2017

Beste Buurtgenoten,

De Wildenborchse buurt is in beweging, er is heel veel wisseling van bewoners geweest in 2017. Nieuwe bewoners stellen zich voor, enkelen als nadere kennismaking omdat er al eerder een foto geplaatst werd of omdat we hen al op een Wildenborchse activiteit ontmoetten. Anderen voor het eerst. Allen hartelijk welkom in de buurt!

- Jan en Anja Slagt, 'De Zonnehoek', Nijlandweg
- Bas en Femke met Joep, Niek en Floor van Harselaar, 'bij de brievenbus', Wildenborchseweg.
- Ernest en Jeske Mutsaerts, 'De Hoppenhof', Wildenborchseweg.
- Carlo Scaramelli en Jean-Cristophe Billault, 't Lange End', Wildenborchseweg.
- Stephan en Iris met Alana en Duncan Toxopeüs, 'Schepondom', Vordenseweg.

Gouden huwelijksjubileum op 6 oktober: Henk en Berta Winkels. Hartelijk Gefeliciteerd!

'In Memoriam' Marie Brunsveld-Regelink, 92 jaar. Ze groeide op aan de Nijlandweg.

Nog een afscheid: Op 8 oktober vond de laatste maandelijkse kerkdienst in de Kapel plaats. 'Een tijdperk wordt hiermee afgesloten', zo schrijft koster Ben Godtschalk in een weergave vol met gezamenlijke herinneringen. De kerkdiensten vinden voortaan plaats in de Vordense Dorpskerk (elke zondag om 10 uur) de naam is nu: 'Protestante Gemeente Vorden'.

Melken aan de Kapelweg: misschien trok dat ook wel uw/jouw aandacht. De koeien die rondom de mobiele melkmachine staan en de melkbussen die handmatig vanuit een emmer gevuld worden. Lucie ging in gesprek met de boer: Arjan Wijnstra, hij huurt hier het weiland.

Wildenborch Quiz: Rik Mars ontving nog een antwoord op de vraag van de vorige keer en kreeg ruimschoots reactie op de vragen over de namen Mossel en Bronsbergen. Een mooie manier om met elkaar meer over de buurt te weten te komen. Doet u de volgende keer ook mee?

In Het Bosket -vroeger heette dit stukje bos 'De Wandeling'- wordt binnenkort met groot onderhoud begonnen, herstelwerkzaamheden schrijft Jennine, om het tot een mooi parkbos te laten uitgroeien. Als 'parel van de Achterhoek'.

Verder is er te lezen in dit decemбернаummer:

- Verslag van de Staringavond, door Lucie (in de vorige Wildenborcher al aangekondigd)
- Postvak In, door Roemer Holshuijsen
- Recept, voor de knusse donkere dagen, van Kathy de Vries
- Uitslag van de ballonnenwedstrijd op het Oranjefeest, door Anja
- Kinderpagina, verzorgd door Anja
- Gerda Rossel blikt terug op de O.M.D. en geeft uitleg over de Oude Wientjesvoort
- Anne Rube en August den Boef wonen bijna 6 jaar aan de Wientjesvoortseweg
- Welkomstborrel op 30 september bij de familie van Harselaar, door Liesbeth
- Frans en Jet Bakx-Rombouts maakten een zeiltocht naar IJsland (2de deel volgt)
- De eerste WVC avond, door Liesbeth
- De Kapelcommissie organiseert op vrijdagavond 5 januari de traditionele nieuwjaarsvisite en op zondag 7 januari de winterwandeling.

Redactielid Marianne Been gaat stoppen (zie volgende bldz.) Marianne heel hartelijk bedankt We hopen je natuurlijk wel te blijven ontmoeten tijdens Wildenborchse activiteiten.

Goede Kerstdagen en een Gelukkig Nieuwjaar!

Bedankt voor ieders bijdrage. Veel leesplezier.
Namens de redactie, Joke Wiltink.

De Wildenborchse Kapel

Redactiegegevens:

Onze telefoonnummers en e-mailadressen:

Joke Wiltink	(0575) 55 67 48	wiltwess@hetnet.nl
Reinier Klein Brinke	(0575) 55 65 12	reinierkleinbrinke@planet.nl
Lucie Bartel	(0575) 55 65 33	info@luciebartel.nl
Marianne Been	(0573) 25 20 01	marianne.been@kpnmail.nl

Inzenden copy vóór 20 januari 2018

Naar wiltwess@hetnet.nl

Schoolhuisweg 2

Na een aantal jaren deel uitgemaakt te hebben van het redactieteam van de Wildenborcher, is nu de tijd gekomen om mijn bijdrage aan dit unieke buurtblad te beëindigen.

Ik heb in de afgelopen tijd met veel plezier geschreven over de Wildenborchers en alles wat er in de buurtschap gebeurt.

Mijn juridische werkzaamheden voor de slachtoffers van gewelds- en zedenmisdrijven via Slachtofferhulp Nederland, nemen echter steeds meer van mijn tijd in beslag, reden waarom ik de pen neerleg, waar het de Wildenborcher betreft.

Ik wens alle lezers alle goeds voor de toekomst.

Marianne Been

Bijdrage Wildenborcher:

Hebt u al gedacht aan uw vrijwillige bijdrage voor De Wildenborcher?

Iban: NL95RABO 0366412353 ten name van Kapel Wildenborch.

Op de nieuwjaarsvisite staat in de Kapel ook een doos waarin u uw vrijwillige bijdrage voor de Wildenborcher kunt deponeren.

Als u de Wildenborcher wilt ontvangen of als er bezorgproblemen zijn, meld dit dan bij één van de redactieleden. Wij geven het door aan Erik Ebbink, hij coördineert de bezorging.

In Memoriam:

Marie Brunsveld – Regelink 1925 - 2017

Op 21 september stierf Marie Brunsveld - Regelink.

Marie werd geboren op boerderij 'Het Nijland' aan de Nijlandweg. Ze trouwde in 1944 met Gert Brunsveld, samen kregen ze 18 kinderen. In de 68 jaren van hun huwelijk woonden ze op diverse plaatsen, waarvan het langste aan de Schoneveldsdijk. In 2007 verhuisden ze samen naar verpleeghuis 'De Hoge Weide' in Lochem. Sinds 2012 is Marie weduwe.

Na een leven van zorg en toewijding voor haar gezin is op 92 jarige leeftijd overleden onze lieve, zorgzame moeder, oma en overgrootmoeder, zo begint de rouwkaart.

Zorgen en liefde geven, dat heeft Marie haar leven lang gedaan. Ze was een sterke vrouw, vertelde haar jongste zus Annie. "Toen ze jong was zorgde ze als oudste dochter veel voor moeder die bijna blind was". De eerste jaren van haar huwelijk woonden Marie en Gert in het ouderlijk huis aan de Nijlandweg, daar werden vijf kinderen geboren. Vervolgens verhuisden ze naar Varssel en Leesten. Ze waren onderling hecht, deden veel zelf zoals een groentetuin bewerken voor eigen gebruik en Marie ging op naailes om zelf kleding te kunnen maken.

Marie kon op haar mans hulp rekenen voor alles, ook als oppas zodat ze er even uit kon.

Vanaf 1972 woonden ze aan de Schoneveldsdijk, in een huis wat voorheen café en kruidenierszaak was. Zoon André en zijn vrouw Ciska hebben jarenlang een helpende hand geboden, ze woonden in hetzelfde huis.

Ondanks haar blindheid bleef Marie zich goed redden; als ze ooit met je gepraat had, dan wist ze de volgende keer wie je was. Ze herkende iemand aan zijn/haar stem. Ze genoot van de kleinkinderen en was blij met de achterkleinkinderen. In 2017 waren de nazaten (inclusief aanhang) uitgegroeid tot een aantal van 133.

In de Kapel ging ze jarenlang naar de volksdansgroep, voor de gezelligheid want daar trof ze haar zussen Jantje en Annie ook. Zelfs vanuit het verpleeghuis bleef ze komen. Ze bezocht de kerkdiensten in Barchem en toen dat niet meer kon beluisterde ze achteraf een bandje met een opgenomen dienst.

Marie was dankbaar voor alles en voor allen om haar heen. Ze was dit voorjaar nog samen met zestien kinderen (en partners) tijdens de familiedag in de Kapel (twee kinderen zijn overleden).

Deze zomer begonnen wat benauwdheidsklachten, Marie zei: "ik ga naar Gert toe".

De laatste week van haar leven waren de kinderen beurtelings bij moeder om te waken.

Ze stierf op 21 september.

Op 28 september was de afscheidsdienst in de Barchkerk, één van de gezongen liederen:

De Heer is mijn Herder!
'k Heb al wat mij lust;
Hij zal mij geleiden
naar grazige weiden.
Hij voert mij al zachtkens
aan waat'ren der rust.

Afscheid nemen van allen die je liefhebben dat doet pijn

We wensen alle familieleden sterkte toe!

Staringavond 27 juli 2017

Het weer was prima, niet te warm en droog toen ik naar de Kapel fietste voor de eerste Staringavond van 2017, een heel speciale Staringavond. Omdat Staring 250 jaar geleden geboren werd, zijn er het hele jaar door bijzondere activiteiten en is de traditionele Staringavond dit jaar 'anders dan anders'. Bij aankomst vielen al meteen de mooie bossen bloemen op die Alma had gemaakt met bloemen uit de tuin van de Wildenborch. Met prachtige dahlia's, fijne tabak en nog veel meer. De zaal zat al aardig vol, er waren ongeveer 50 bezoekers en om half 8 opende Reinier Klein Brinke de avond, als voorzitter van de kapelcommissie.

Hij heette iedereen hartelijk welkom en vertelde dat ons allerlei verrassingen te wachten staan op deze avond. En dat ook TV Gelderland aanwezig is op deze speciale avond.

We vertrokken naar het kasteel waar we door leden van het Vocaal Ensemble Lochem zingend welkom werden geheten. Daarna vertelde Jennine van de Plassche-Staring ons kort iets over de geschiedenis van het kasteel en de rol van de familie Staring. Ze benadrukte dat het een huis van verhalen is geworden. Haar voorouder A.C.W. Staring, heeft het huis en de omgeving in zijn gedichten vereeuwigd en zij vertelt nu zelf ook verhalen in haar kinderboeken. "Het zijn familieverhalen en verhalen voor wie het maar horen wil" zei ze. En ze vertelt kort iets over de tuinen. Om te beginnen was de omgeving alleen natte grond, met muggen en andere ziekteverwekkers. A.C.W. Staring is begonnen met het aanleggen van een tuin. Dat was een formele tuin, zoals b.v. in Versailles. Haar oudoom Dolf heeft de tuinen aangelegd zoals ze er nu ongeveer uitzien, beïnvloed door de Italiaanse tuinen met prachtige zichtlijnen. En in de afgelopen tijd, onder leiding van tuinbaas Bart en zijn vrouw Alma zijn ze verder uitgebouwd. Ze benadrukt hoe hard er gewerkt wordt om de tuinen zo mooi te maken en te houden. Ze stelt ook Rik voor, die Bart en Alma nu helpt.

In twee groepen gaan we op pad. Ik ga met Alma mee.

Ik blijf het een feest vinden om door de tuinen te lopen en zeker met Alma die er zoveel over kan vertellen. Voor de meeste Wildenborchers is de geschiedenis van het kasteel bekend, maar voor de toeristen is het heel interessant om te horen over de oude burcht die hier gestaan heeft, de 'roofriders' en de restanten die nog onder het grote gazon liggen. En over de twee 'dames' bij de voordeur; ze zijn prachtig opgeknapt. De één kijkt links en de ander rechts de oprijlaan af om te kijken wie er aan komen. Dan staan we bij de zijdeur, het vroegere 'pachtdeurtje' waar vroeger de pachters met de pet in de hand, de pacht kwamen betalen. Later op de avond zullen we daar meer over horen, maar dat wisten we toen nog niet. Alma wijst op het wapen van de Wildenborch, twee omgekeerde hoefijzers op een donkerrode achtergrond. "Maar zo valt het geluk er toch uit?" Ja, maar dat geluk valt wel binnen de muren"! We lopen langs de 'Bertusborder', die aangelegd is door Bertus Wiltink en dus altijd zo zal blijven heten. Alma vertelt dat de hekjes die overal staan niet tegen de konijnen zijn, maar tegen de pauwen. Die willen in het voorjaar graag de borders in en dan zou er niet veel overblijven. De tuinen zien er prachtig weelderig uit. Het heeft natuurlijk veel geregend, maar Alma vertelt dat ze leemhoudende grond hebben en dat ze sowieso bijna nooit hoeven te sproeien. We lopen richting de bloementuin; vlak voor de tuin staan we stil en wijst Alma op de drie soorten kastanjes die er staan; de tamme kastanje, de paardenkastanje en de zomerkastanje, die nu prachtig bloeit. Ze vertelt dat de dichter Staring veel bomen heeft aangeplant, veel bijzondere bomen ook. Dat was toen ook wel in de mode, zoals de Libanon ceder en de Sequoia. In de bloementuin worden altijd al de bloemen voor in het kasteel gekweekt. Links de eenjarigen en rechts de vaste planten. Links stonden ook de dahlia's, maar die dreigden de hele tuin in te nemen, dus daar hebben ze iets anders op bedacht, wat we straks gaan zien. Bart kweekt ieder jaar de éénjarigen al vroeg op, om te beginnen in hun logeerkamer!

We lopen verder en staan in de vierkante tuin met de ceders en in het midden het 17e-eeuwse beeld van Daphne en Apollo. Een bezoeker vertelt dat hij het origineel van wit marmer in de villa Borghese heeft gezien. Maar wij zijn trots op 'ons' weer mooi opgeknapt beeld van zandsteen. We lopen door de Berceau, die ook al aangelegd is door de dichter, dus al heel oud. Door de beuken zo dicht op elkaar te planten en zo rigoureuus te snoeien krijg je die kronkelige vormen.

Aan het eind van de Berceau ontmoeten we een echtpaar, dat zich voorstelt als mevrouw en mijnheer Staring, de dichter en zijn vrouw dus. Wat een verrassing! En daar staan ook weer de leden van het vocaal ensemble Lochem; ze zingen een lied over water dat staat voor een wankel hart. En de Willow Song, dat gaat over een diep bedroefde bruid, heel treurig en heel romantisch, zoals het was in Starings tijd. Alma wijst ons op het pad dat midden door het gazon loopt. Dat is handig voor het werken in de tuin en onzichtbaar vanuit het huis, omdat het gazon afloopt. We lopen langs het bomeneiland, waar de grote Catalpa staat. Ook wel genoemd de 'Indian beantree' of ambtenarenboom. Die laatste naam waarschijnlijk omdat de boom heel langzaam op gang komt in het voorjaar, beetje flauw misschien zegt Alma erbij. Ook staat er een Lerodendron waarvan het blad naar pindakaas ruikt. Daarnaast een Honingboom, die nu ongeveer 20 jaar oud is, maar nog niet gebloeid heeft. We lopen langs het Mammoetblad rechts bij het water en links de Kaukasische vleugelnoot, dat is weer een boom. Over het water ligt de gerestaureerde Dambrug, met aan weerszijden de ook gerestaureerde Januskoppen, die gemaakt zijn naar het evenbeeld van Kaspar de Robles.

De Januskoppen zaten oorspronkelijk aan elkaar en staan voor het kijken naar de toekomst en het verleden tegelijkertijd. Dan staan we bij de 'wolkenhaag', onder de grote acacia, waar de lekkere honing van Bart's bijen o.a. vandaan komt. De wolkenhaag is eigenlijk per ongeluk ontstaan, vroeger was die kaarsrecht, maar af en toe viel er wel eens een tak op en kwam er een gat in en als je die plekken meeneemt met snoeien ontstaat er vanzelf een rondere vorm. Erg mooi zoals die er nu uitziet. Voor de wolkenhaag is er door Bart en Alma een nieuwe border aangelegd, met mooie rustige kleuren. Dan lopen we via het 'vensterbanktrapje' naar de theetuin, die pal zuid ligt en een prachtig uitzicht biedt. We lopen langs een Magnolia die hier geplant is bij het overlijden van een medewerkster van het kasteel "zo is ze altijd nog een beetje bij ons" zegt Alma. Ze vertelt dat er bij de geboorte van alle (klein)kinderen een boom geplant is. Zo staat er b.v. een Koningskornoelje die geplant is bij de geboorte van de oudste dochter. We lopen langs het zwembad naar het weitje maar daarin de prachtige dahliaslinger, die al volop bloeit. Hier staan nu dus de dahlia's sinds een aantal jaren.

De rondleiding is ten einde en we lopen langs een rij lichtpotjes weer terug naar de kapel. Daar heet Reinier Klein Brinke ons wederom van harte welkom. Het vocaal ensemble begint met twee korte liederen, waarvan één een liefdeslied.

Reinier begint ons te vertellen over het leven van A.C.W. Staring, oftewel Anthony. Hij erfde de Wildenborch van zijn vader en hij trouwde op zijn 23e voor de eerste keer. Zijn vrouw overleed helaas vrij snel en hij hertrouwde met een nichtje van haar. Ze kregen acht kinderen, vier jongens en vier meisjes. En terwijl Reinier aan het vertellen was, kwam er een oude pachter aanwandelen, die ons eens haarfijn ging vertellen hoe het er indertijd aan toe ging. Er waren zes boerenpachters op het landgoed en nog 13 andere 'leu', timmerlieden enzo. Het land was woeste grond en daar moesten zij weiland van maken. Ze moesten ieder jaar pacht betalen bij het pachtdeurtje aan de zijkant van het kasteel. Dat pachtdeurtje was heel laag, zodat je wel moest bukken. De pacht kon geld zijn maar ook gerst b.v. Het was prachtig hoe die oude pachter, in wie wij natuurlijk Reint Mennink herkenden, zijn verhaal vertelde.

Toen kwam het koor weer en ze zongen 'Sikkels klinken, sikkels blinken' het wel bekendste gedicht van Staring. De pachtboer vertelt nog dat er ook 10 hutjes op het landgoed stonden, 'keetbewoners' noemde hij ze. Daar was Staring niet zo blij mee. En hij heeft een gedicht uitgekozen waaruit blijkt dat Staring ook gevoel voor humor had; "Aangebrand" heet het. En jawel, hij was nog niet weg of de tuinbaas van Staring kwam het toneel op om te vertellen hoe hij het landgoed onderhield in die tijd (er werd gefluisterd, dat het in 'het echt' André Mensink was, de tuinbaas van de Wiersse). In die tijd moest je vooral kennis hebben van alle bomen en struiken die Staring op zijn landgoed wilde planten. Hij hield toezicht op de tuinlieden, op het onderhoud van de tuin en de waterpartijen. En hij zorgde voor voldoende hout voor de wintermaanden, voor alle kachels van het kasteel. De tuin was toen een formele tuin, zoals in Versailles, "ietsje kleiner", zegt hij lachend. Symmetrie en rust waren belangrijk. En zoals al eerder gezegd, er zijn toen veel bijzondere bomen geplant, de ceder uit Libanon en een Amerikaanse eik bij de oprit. Ook de moerascypres die nog altijd op zijn eigen eilandje van wortels staat, is toen aangeplant. Hij leest een gedicht voor "Lentezang". En dan horen we gegiechel en komen twee kamermeisjes aangelopen. "Nou dan ben ik weg", zegt André. De meisjes lachen en praten veel, terwijl de een aan kandelaar poetst en de ander een mand vasthoudt, met wasgoed? Ze vertellen over hun leven op het kasteel, hun kamertjes helemaal op zolder "steenkoud, zonder kachel, zonder raam, met een klein plankje voor je spulletjes". Maar ook dat de Staring's een schooltje hebben opgericht voor de kinderen van het personeel. Daarbij zien we een romantisch plaatje van een met klimop overgroeid huis. Het schooltje stond waar nu "het Schoolhuis" staat in de bocht van de Schoolhuisweg. Door de namen is de herinnering wel bewaard gebleven! Ze vertellen ook dat ze iedere zaterdag naar huis liepen, naar Ruurlo helemaal. En al giechelend lopen ze (Martien Leussink en Barbara Jansen) weer weg. En dat is maar goed ook, want daar komt mevrouw Staring in eigen persoon aan (heel mooi ziet Jojanneke van der Graaf eruit met die krulletjes op haar voorhoofd!) Ze vertelt ons over haar leven met 'haar' Anthony. Dat ze samen zoveel tijd met de kinderen doorbrengen en ze zelf veel leren. En dat Anthony dat heel belangrijk vindt omdat hij zelf zijn vader bijna helemaal niet gekend heeft. En dat ze muziek ook zo belangrijk vinden. Ze praat heel liefdevol over hem. En dat hij ook een echte Gelderse patriot is; hij wil veel voor Gelderland doen en dat doet hij door zelf als ingenieur zich in te zetten voor een betere waterafvoer en door in besturen te zitten. Ze leest het gedicht "Wij schuilen onder dropp'lend lover" voor, als blijk van zijn liefde. En ja, dan horen we een zware stem en komt Anthony zelf aangelopen (mooi gespeeld door Lodewijk Vredenburg). Reinier Klein Brinke is blij verrast en grijpt de gelegenheid aan om hem een aantal vragen te stellen. Hij bevestigt dat hij veel samen met zijn kinderen doet, "ik wil ze zoveel mogelijk bagage meegeven". Hij vertelt over al zijn interesses zoals de landbouw en de bosbouw en de waterhuishouding en hij draagt zelf ook een gedicht voor, een Gelders gedicht. Dan vraagt Reinier; "en mijnheer Staring, als u nou eens 250 jaar vooruit kon kijken, wat zou u dan willen zien?". Het antwoord was; "Ik hoop dat het kasteel blijft bestaan en dan het dan nog bewoond wordt door nazaten van de familie Staring. En dat er veel gebeurd is op het gebied van de afwatering en de bos- en landbouw". Al zijn wensen zijn uitgekomen!

Reinier bedankt iedereen van harte voor alle bijdragen deze avond en vertelt ons nog over allerlei activiteiten die er nog zijn in dit Staringjaar. Ook wijst hij ons op de heerlijke Wildenborchse honing van tuinbaas Bart en de Staringwijn, die te koop is in de hal.

Na de voorstelling vertelt Reinier dat er heel veel voorbereiding is geweest en veel werk, maar dat ze het allemaal met plezier gedaan hebben. En dat was te zien en te horen. Geweldig gedaan! En heel bijzonder om op deze manier A.C.W. Staring te leren kennen.

Even voorstellen:

Bas en Femke van Harselaar en hun kinderen Joep, Niek, Floor.

Wildenborchseweg 27

In de vorige Wildenborcher stond het hele gezin al op de foto. Eind september werden de omwonenden uitgenodigd voor een buurtborrel om kennis te maken. Voor Femke is het organiseren van zo'n bijeenkomst altijd leuk, ze heeft meer dan 10 jaar als ondernemer gewerkt in de evenementenbranche. "het is wel even topsport, maar ik heb wel vaker met m'n voeten in de klei gelopen" was haar opmerking op een regenachtige dag, net daarvoor.

'Buitenaf wonen' dat is al lange tijd een wens van Femke, met paarden bij huis en een grote tuin. Bas werd ook steeds enthousiaster en ze hebben de afgelopen twee jaar meerdere huizen bekeken. Uiteindelijk is het huis op de Wildenborchseweg geworden. Het huis is

voor alle gezinsleden een heerlijk huis. Er is volop ruimte en alles waar ze graag mee bezig zijn is dichtbij. In Lochem zijn de kinderen geboren, ze gingen daar al naar school, dus de gerichtheid op Lochem blijft. De kinderen gaan naar de Meester Propschool in Lochem, Floor gaat vanaf de zomervakantie ook al mee.

Bas en Femke kennen elkaar sinds hun studietijd in Tilburg waar ze beiden H.B.O. commerciële economie studeerden. Via de woonplaatsen Utrecht, Dieren en Lochem kwamen ze dit voorjaar in de Wildenborch wonen. Bas is sinds een paar jaar ondernemer en hij geeft bedrijven advies over inkoop. In zijn vrije tijd is hij bezig met sport. Naast voetbal bij de club in Lochem, waar hij ook jeugdtrainer is, gaat hij graag op pad op de mountainbike "waar kun je dat nu mooier doen dan in Het Grote Veld?" Daarnaast tennist hij sinds kort bij de tennisclub van Vorden. Femke verzorgt opleidingen voor medewerkers in de evenementenbranche en is coach. Haar werktijden kan ze zelf indelen, zodoende is er tijd voor thuis: voor de kinderen, de drie paarden, de honden: Pino en Kiki (nu nog een puppy) en de tuin. Hardlopen is één van haar liefhebberijen.

Voor Joep (9 jaar), Niek (7 jaar) en Floor (4 jaar) is veel speelruimte in en om het huis. Hobby's van Joep zijn o.a. trompet spelen, tennissen en voetballen. Niek voetbalt ook heel graag. Floor is veel bezig met haar poppen en bij het knutselen kiest ze vooral voor kleien. De jongens voetballen veel in de tuin en Floor springt nogal eens op de trampoline. En het bos is aan de overkant van de weg, daar zullen we ze vast wel eens zien.

Joke Wiltink

Kennismakingsborrel

De oudste twee meiden, Romée en Indy, zijn de buurt in, voor het verkopen van loten voor de grote clubactie. Huis aan huis contact met de bewoners, een manier om van de loten af te komen maar tevens ontmoet je (weer) de mensen in de buurt. Maar wat als je nieuw komt wonen in de buurt en geen loten hebt om te verkopen. Dan geef je een uitnodiging mee aan deze verkoopsters en voorzie je een groot aantal brievenbussen rond je nieuwe woning er ook van.

Simpel maar doeltreffend. Een kaartje, niks voorgedrukt, maar met een persoonlijk geschreven uitnodiging voor 30 september. Met een groet van Bas en Femke en hun 3 kinderen Joep, Niek en Floor.

Daar gaan we dan, op naar de Wildenborchseweg 27. Schaamteloos met de auto, terwijl het maar een klein stukje verderop is. Gelukkig blijkt bij aankomst dat wij niet de enigste zijn. De echte diehards zijn er ook nog, dat vertelt het aantal parapluutjes die bij de voordeur staan uit te lekken. Behalve de parapluutjes, staat de heer des huizes ook bij de voordeur ons welkom te heten. Dat is wederzijds.

De jassen kunnen we kwijt in een zijkamertje die verder nog een invulling moet krijgen. Daarna vervolgen wij onze weg en zoeken tussen de menigte van buurtgenoten naar een onbekend gezicht (heb de Wildenborcher nog niet gelezen, sorry). Dan zien wij iemand handschuddend een bosje bloemen in ontvangst nemen. Dat zal vast Femke zijn. Wij nemen de gok en gelukkig hebben wij hier meer geluk dan met de staatsloterij. Ze is het, de nieuwe bewoonster van de Wildenborchseweg 27, Femke. Wij stellen ons voor en overhandigen het gezamenlijke welkomskado van een paar buurtjes en gaan op aanwijzing een bakje koffie en thee halen bij de hulptroepen die ze hebben ingeschakeld.

Terwijl we ons kopje leeg drinken komen tussendoor her en der kindertjes voorbij waaronder de drie van Van Harselaar. Terwijl de kids zich vermaken in de ruimte aangrenzend aan het huis, die ze hebben ingericht met een kleurtafel, sjoelbak en ander speelgoed, zijn de volwassenen lekker aan het keuvelen met elkaar. Over koetjes en kalfjes en uiteraard over hoe het huis, ondanks dat het nog niet af is, al een behoorlijke metamorfose heeft ondergaan. Over, dat ze best ver hebben genodigd, maar dat het juist heel leuk is. Zo herken je al gezichten, bij eventuele andere buurtevenementen. En voor de buurtjes die elkaar al kennen is dit tevens een gezellig en sociaal gebeuren. Een goede zet die positief wordt ontvangen. Nootjes, hapjes en drankjes, aan niets ontbreekt het ons en de tijd vliegt voorbij. We spreken Femke en Bas nog even op de valreep om vervolgens hen te bedanken voor de uitnodiging. En met een positief gevoel gaan we, zo schamteloos als we zijn gekomen, ook weer schamteloos met de auto terug naar huis.

Bas, Femke, Joep, Niek en Floor wat een leuke zet om zo kennis te maken met elkaar. Wij, en dan spreken wij denk ik namens de hele buurt, wensen jullie heel veel geluk, liefde en veel woonplezier toe hier in de Wildenborch. En dat jullie huis, een heerlijk thuis wordt. En mochten jullie tussen het klussen door toch nog eens tijd over hebben, dan staat de koffie klaar.

Liesbeth

Even voorstellen:

De nieuwe bewoners van de Zonnehoeck, Nijlandweg 1 + 1A:
Jan en Anja Slagt

Zij zijn neergestreken in dit mooie stukje Achterhoek, komende vanuit Winschoten. Nee, daar moet niet de conclusie aan verbonden worden, dat zij Groninger van geboorte zijn. In tegendeel. Beiden komen uit het Noord Hollandse Poldergebied, maar hebben al in heel veel provincies gewoond. In dat rijtje vinden we Zuid Holland, Drenthe, Groningen en na eerder in de regio Arnhem te hebben gewoond, nu dus weer en Gelderland, met uitzicht op de landerijen van het kasteel.

Dus: van harte welkom in de Wildenborch! Nee, het huis in Winschoten is nog niet verkocht, de huizenverkoop is best lastig daar in het Groningse. Dat betekent dat er nog veel op en neer wordt gereden tussen Winschoten en Vorden.

Jan is als scheepswerktuigkundig ingenieur, voor eigen rekening werkzaam als project inkoper: hij is nu o.a. bezig met een groot project in Borculo, voor Friesland Campina. Anja is degene, die alles in en om het huis in het reine houdt, is ook assistent van Jan in zijn bedrijf, en begeleidt de verbouwing / renovatie van de Zonnehoeck, waar Jan Lindenschot zo nu en dan nog eens zijn voeten onder de tafel steekt, onder het genot van een ouderwets bakkie koffie.

Naast het projectmanagement, proberen zij alles uit het leven te halen, wat het te bieden heeft. Al ruim 30 jaar trekken zij er op de tandem op uit met het tentje achterop. Dan blijft het reisdoel bepaald niet beperkt tot Nederland. Zij hebben verscheidene werelddelen per tandem doorgetrokken met z'n tweeën. En dat zullen ze blijven doen, want dat is het mooiste wat er is. Nieuwe landen ontdekken, de mensen die er wonen met al hun gebruiken en rituelen.

Om in de donkere wintermaanden ook de spieren soepel te houden, zijn Jan en Anja ook fervente tafeltennissers. Dan beperkt het speelveld zich tot de grootte van het tafelblad, als tegenwicht tegen de uitgestrekte verten, die ze op de tandem tegemoet gaan.

De Zonnehoeck bestaat uit 2 woningen en vol trots lieten ze me het resultaat van de renovatie tot nu toe al zien: een vernieuwd rieten dak en alle ramen vervangen door dubbelglas. Het is nog niet duidelijk in welk van de twee huizen, ze zullen gaan wonen: het achterste heeft weinig zon, maar is nieuwer, het oudste heeft alle zon, maar veel meer geschiedenis. Een van de twee zal wel een huis voor gasten worden, per slot van rekening hebben ze op al hun omzwervingen over de hele wereld genoeg vrienden gemaakt, die zich in hun gastvrijheid willen koesteren.

Ik wens hun alle geluk van de wereld op deze nieuwe stek.

Marianne Been

Even voorstellen:

Jeske en Ernest Mutsaerts-Pessers

Sinds 1 augustus 2017 wonen wij in “De Hoppenhof”, Wildenborchseweg 24. Voor ons een heel nieuwe ervaring: wonen in de Achterhoek en dan nog wel op zo'n fijne plek.

Jeske en ik zijn allebei 67 en hebben 35 jaar in Middelbeers, Noord Brabant gewoond. We hebben er vier kinderen gekregen en zijn werkzaam geweest in onze huisartsen praktijk.

Jeske runde de praktijk en de apotheek, terwijl ik het medische gedeelte op me nam. Wij woonden in een oude monumentale boerderij midden in het dorp en daarin was ook de praktijk gevestigd. We hebben er tevens diverse huisartsen opgeleid.

Het is heel bijzonder om huisarts te zijn in een kleine gemeenschap, je komt heel dicht bij de mensen en op een gegeven moment ken je van elk geveltje een verhaaltje, soms droevig maar ook vaak vrolijk en grappig. Hoe dan ook, je raakt erg aan de patiënten gehecht. Het is heel intensief werken met veel diensten, maar het gaf steeds grote voldoening.

Toen het moment van pensionering in zicht kwam, bleek onze oudste zoon, inmiddels ook huisarts, geïnteresseerd om de praktijk over te nemen. Zoiets kun je niet van tevoren regelen, maar het stemt tot grote dankbaarheid dat deze gelegenheid zich voordeed. Wij konden het allemaal met een gerust hart overdragen.

Ja, en dan ben je ineens met pensioen en begint het te kriebelen om nog één keer een nieuwe start te maken. We wilden eigenlijk het inmiddels drukke en hectische Brabant inruilen voor een gebied met rust en schoonheid. En dat hebben we hier gevonden!

We vonden hier niet alleen een mooi huis maar ook een hartelijke buurtschap om ons heen: je wordt spontaan benaderd en uitgenodigd en het werd ons snel duidelijk dat we opnieuw in een plezierige leefgemeenschap waren beland. Daarbij een prachtig landschap en natuur, waar we allebei erg van houden.

We hebben al een aantal evenementen aan het kasteel (Staringdagen en concerten, open tuinen, Staringavond) meegemaakt en werden daarnaast verblijd door bezoekjes aan en van de burens: wij voelen ons hier helemaal thuis.

Jeske en Ernest Mutsaerts-Pessers

Even voorstellen:

Wij zijn Giancarlo (Carlo) Scaramelli en Jean-Christophe (JC) Billault en we wonen sinds 14 juli van dit jaar op de Wildenborchseweg 7

Carlo (links in the foto) is geboren in Pisa, Italië en hij wordt 58 deze November (16). JC is geboren in Sellieres, Frankrijk en hij is op 10 april 2017 47 geworden. We zijn getrouwd op 15 april van dit jaar. De bruiloft werd gehouden in Monay, Frankrijk, een klein dorp waar JC opgroeide. Carlo, die sinds 2003 de nederlandse nationaliteit heeft, kwam in 1986 naar Nederland om te werken bij het ESA in Noordwijk. Sindsdien heeft hij gewerkt voor Amazon.com, T-Mobile, NetApp en hij is nu Director of Operations voor een ICT-bedrijf in Doetinchem.

JC is in 1998 naar Nederland verhuisd. Hij heeft al vele jaren gewerkt bij Unisys en dan Mattel en werkt nu bij Boeing, de vliegtuigfabrikant.

Zowel Carlo als JC hebben in verschillende landen gewoond: USA, Duitsland, Italië, Engeland en samen spreken we 5 talen: Italiaans, Frans, Duits, Engels en natuurlijk Nederlands. De taal van keuze tussen ons twee is Engels, maar we spreken Nederlands gewoon op het werk en met vrienden.

We hebben twee honden Bella en Looki, beide Oud-Engelse Bulldogs. We houden van onze wandelingen in de bossen met hen. We lopen meestal vrij vroeg in de ochtend rond 6 en 's avonds rond 18:30.

We hebben natuurlijk een passie voor honden, maar we houden ook van films en muziek. Echter, zoals iedereen die ons kent, zou vertellen, is onze grootste passie gemeenschappelijk Star Wars. We verzamelen veel items uit de film en we hebben meerdere keren gereisd om Star Wars-tentoonstellingen bij te wonen.

We hebben besloten om naar Vorden te komen van de Randstad (Zoeterwoude en Amsterdam), omdat we beiden wilden leven in een rustiger, groener omgeving. We zijn van mening dat het leven in de Randstad te snel en te stressvol is geworden, vooral door de hoge dichtheid van de bevolking! We kozen voor 'T Lange End' voor haar charme als boerderij vanuit 1932.

We kennen al een paar van onze burens maar het is met de familie Pardijs op nummer 5 dat we een zeer goede verbinding hebben gebouwd. We zien elkaar vaak en ze zijn erg behulpzaam met de renovatie van de boerderij.

Even voorstellen:

Wij zijn de familie Toxopeüs uit Lochem.

Stephan, Iris, Alana van 12, Duncan van 10. En onze hond Google van 3 en onze paarden en pony's. In maart 2017 hebben wij de sleutels van de familie Edens gekregen van de boerderij aan de Vordensweg 19. Sindsdien zijn we daar aan het verbouwen en maken we onze droom waar. We stellen ons na de verbouwing graag verder aan jullie voor.

Berta en Henk Winkels 50 jaar getrouwd.

Op vrijdag 6 oktober 2017 was het 50 jaar geleden dat mijn ouders zijn getrouwd.

In 1967 viel 6 oktober ook op een vrijdag en toen gaven ze ook hun feest in Laren. Bij Stegeman. Het feest van 2017 was bij 't Langenbaergh. Lekker praktisch voor mijn moeder.

Ze woont er dicht bij. Na een leuke tijd van voorbereidingen was het dan zover. Op naar de feestzaal! De buurt had de avond ervoor mooi gemaakt. Dat zag er prachtig uit.

's Middags was er eerst een receptie. Met aansluitend een koud en warm buffet. Mijn ouders hebben heel erg genoten van deze dag.

Ze bedanken iedereen voor de felicitaties, kaarten, bloemen en andere cadeaus.

Het was een fijne dag om op terug te kijken.

Erna Otten-Winkels

Wildenborch-Quiz

De vierde aflevering van het gezelschapsspel van en voor alle lezers van de Wildenborcher. Weet u het antwoord op de vragen? Zoek het op en mail uw antwoord. Heeft u zelf een mooie vraag? Mail!

Nagekomen

Van Aad van de Kamer kreeg ik een prachtig verhaal over de kwestie Wildenborgseweg/Nijlandweg in de vorige Wildenborcher. Hij verhaalt van een verdwenen weg en nukkige gemeentes. U leest zijn verhaal verderop in deze Wildenborcher.

En passant vertelt Aad dat Gert en Dina Koning in 2005 met huis en al verhuisden van Nijlandweg 3 in Barchem Nijlandweg 4a in Vorden. Een antwoord op onze eerste quizvraag. Toen ik hem daar op attendeerde zei hij prompt: op die vraag weet ik er nog een: Bij de ruilverkaveling in de negentiger jaren is het eind van de Polsteeg verlegd. Eerst kwam die uit bij Wildenborgseweg 4T "Haneveld", na de ruilverkaveling tussen Wildenborgseweg 4 en 8, tegenover de oprit van Het Hagenhuis. Het laatste stukje van de verlegde Polsteeg is eigenlijk de oude oprijlaan van Pladdet. De familie Pladdet woonde zo eerst aan Wildenborgseweg 6 en daarna aan Polsteeg 10.

Ook al komen zijn antwoorden laat, ik geef Aad 2 quizpunten voor zijn bijdragen.

Vraag 5. Bronsbergen

De Bronsbergen tussen de Schoolhuisweg en de Vordense Binnenweg is een natuurgebiedje van Natuurmonumenten met veel jeneverbessen. En een dassenburcht, naar men zegt.

Waar de naam Bronsbergen vandaan komt weet niemand zeker. Zelfs Gerda Rossel moet passen op deze vraag. Wel vertelde ze (wat u vast ook wel weet) dat er nog een Bronsbergen is bij Zutphen. In oude tijden (16^e eeuw) werd het ook wel Bruinsberg(h)en of Brunsbergen genoemd. Ook bij Grave aan de Maas bestaat een Bruinsbergen. Hebben die namen ook dezelfde oorsprong? Was ons Bronsbergen eerst ook een Bruinsbergen? Geen idee.

Henk Winkels is geboren onder aan de Bronsbergen en woont er nog steeds. Maar over de betekenis van de naam heeft hij geen idee.

Jan Kornegoor denkt dat de naam oorspronkelijk "Baronsbergen" luidde. De baron van 't Medler jaagde er vroeger. Hij vertelde dat zijn opa rond 1920 het stuk bos heeft gekocht voor 1200 gulden. Een paar jaar later heeft hij het weer verkocht. De verkoopprijs is niet bekend, maar volgens Jan was zijn opa een goede handelaar.

Van die dassen weet Jan zeker. Hij komt wel eens dassensporen tegen op zijn land.

Hendrik Jan Meulenbrugge weet vanuit overlevering van zijn vader en die van zijn vader enz. dat in de tijd voordat A.C.W. Staring met de afwatering in de Wildenborch was begonnen er een bronnetje zou zijn geweest waar water uit de grond kwam. (Dat soort bronnen zie je volgens Hendrik Jan ook op de Veluwe). Het water zou vanaf de Lochemse berg komen.

De plaats van de bron, dat is niet bekend. Maar de naam Bronsbergen zou hiervan afgeleid zijn. Spannende meningen. Ze klinken beide best aannemelijk.

Bergen zijn het zeker, of, nou ja, de Bronsbergen verheffen zich een paar meter boven het vlakke land rond de Wildenborch. Zoiets heet dan al gauw een berg. Ook toen dat vlakke land nog nat en moerassig was (de Seck uit quizvraag 2) viel er al regen op de Bronsbergen. Dat water zakt naar beneden maar kan niet verder omlaag omdat het grondwater zo hoog staat. Het moet dus wel zijwaarts uit de heuvelflank komen of bijvoorbeeld opborrelen in een kuil of geul tussen de heuvels. Zie daar de bron(nen). Maar dat geldt evengoed voor de ander heuvels die de Seck omringen en die heten dan weer niet Bronsbergen. Zeker kunnen we het niet weten.

Ik beloon zowel Jan als Hendrik Jan met een quizpunt.

Leuk is dat Meulenbrugge ook met de volgende quizvraag te maken heeft.

Vraag 6. Mossel

Het buurtschap Mossel in De Wildenborch heeft een naamgenoot op de Veluwe. Waar ons buurtschap met de beek nog zoetwatermosselen zou kunnen hebben (en Bertus Wiltink herinnert zich dat hij vroeger wel degelijk schaaldieren in de Wildenborch heeft gevonden), is de Veluwe daar toch echt te droog voor.

Waar komt die naam Mossel dan vandaan?

Joop Reintjes, de vragen van deze aflevering van de quiz lijken hem wel op het lijf geschreven. Hij is geboren in Mossel, op de boerderij de Mosselman. Wat wil je nog meer? En hij woont nu al meer dan 40 jaar pal naast de Bronsbergen.

“Ik heb geen idee.” is zijn reactie. “Mossel, Bronsbergen, het zijn gewoon maar namen”, zegt hij.

Maar toch. Heet Mossel nou naar de boerderij of de boerderij naar Mossel?

Of is Mossel een verbastering zoals ‘t Medler dat rond 1600 nog Medeler heette of Wichmond, de plaats waar de familie Witmundi ooit woonde? vraagt een Mosselbewoner zich af. Maar waarvan dan?

Wie bewaart heeft wat. Van Dinie Staring aan de Mosselseweg kreeg ik een heel oud krantenartikel geschreven door Theo Ament in de rubriek “De buurt op”. Theo Ament schreef dertig jaar voor de Gelderlander en ging in 2011 met pensioen. Hij somt in het artikel de prachtige namen op die in Mossel te vinden zijn: *De Schutterij* en *De Meulenbrugge* wijzen terug naar de watermolens die eens lang de beek stonden. Verder *De Prins*, *De Koning*, *De Jäger*, *De Mosselman*, *Het Olthuis*. “Namen waarvan de oorsprong zelfs door de vereniging Oud Vorden niet meer achterhaald kunnen worden.”, schrijft hij. “De naam Mossel zelf komt van moeras, mos of mossig.”

Dan laat ik Gerda Rossel aan het woord: “Volgens mijn veldnamen- en etymologische literatuur zou Mossel een vegetatienaam kunnen zijn, duidend op lage, moerassige grond begroeid met (veen)mos, waarbij de 2^e lettergreep niet komt van *lo* ‘open plek in het bos’, maar van een suffix *-l* (zoals in *Berkel*, *Ijssel*, *Dinkel*).

Ook mogelijk is dat *mos* niet verwijst naar het mosplantje

- maar naar een Middelnederlands woord *mos(e)* voor 'slijk', 'modder' of 'moerassige grond'

- óf dat het komt van *mors* 'lage hooilanden'

- óf dat er een etymologisch verband bestaat tussen al deze vormen, een soort betekeniszwerm dus.”

Aad van de Kamer raadpleegde de website van de theeschenkerij Mossel op de Veluwe. (die aanwijzing stond er niet voor niets) Daar is te lezen: “Mossel heeft niets met het schelpdier te maken, maar van alles met mos. Honderden jaren geleden trokken de herders met hun kuddes de Veluwe over en verbleven dan tijdens de lente en zomermaanden buiten, o.a. rondom het huidige Mossel. Zij bouwden dan hutjes en schuilplaatsen van mos waarin zij de nachten door konden brengen.”

Aad vertelt verder dat mos of sphagnum in grote plakken op natte plaatsen groeit. Omdat het soms tot 20x het eigen gewicht aan water vast kan houden werd het gebruikt in de bloemisterij voor het maken van bloemstukken. Ook onze buurtschap Mossel moet vroeger nat geweest zijn, want op een kaart uit 1867 staat de Mosselseweg aangegeven als Wildenborghsche Laak, wat het vermoeden geeft dat er water werd afgevoerd. In 1919 werd Waterschap Baakse Beek opgericht. Ik denk dat vanaf toen het “Mossel” is verdwenen.

Men is het duidelijk eens: Mossel is van mos. In ons geval, nat, laaggelegen mos.

Voor hun mooie antwoorden verdienen Dinie, Gerda en Aad een quizpunt.

Nieuwe vragen:

Van Huib Papenhuizen kreeg ik de volgende vraag voor de quiz. Hij verdient zo twee quizpunten.

7. Lochem, daar komt u vast geregeld, of u woont zelfs in de gemeente Lochem. Historisch gezien spreken wij die naam eigenlijk helemaal verkeerd uit.

Welk verband is er met andere plaatsnamen? Wat zou dan de oorspronkelijke betekenis van de naam Lochem zijn?

8. **Toen ik voor het eerst in het voorbijgaan de straatnaam las dacht ik het verkeerd gezien te hebben. Maar hij heet echt Hamelandweg met een H. Hij gaat af van de Ruurloseweg naar het noorden, kruist de Oude Zutphenseweg en de Enzerinckweg en loop dan dood in het bos. Paardensportliefhebbers gaan er naar de manege.**

Wat is Hameland en waarom heet juist deze weg zo?

Ik hoop weer op veel antwoorden.

Mail of schrijf naar rik.mars@hotmail.com, Galgenoorweg 16 of de redactie.

Hieronder de nagekomen reactie van Aad van de Kamer over de kwestie Wildenborgseweg/Nijlandweg

In de drukte van het voorjaar is er niet van gekomen om te antwoorden op de vraag over een weg met twee namen. Het is even uitzoeken, en dat is nu gelukt. Het is een heel verhaal geworden.

Op een kaart uit 1844 is te zien dat er aan de Nijlandweg niets is veranderd. Toen liep de weg al tot de grens met Lochem om aan te sluiten op de Wildenborgseweg. Maar op de kaart is ook te zien dat er behalve de Wildenborgseweg nog een andere weg richting Mosselseweg ging.

Volgens Joop Brinkerhof, die geboren is op het Hagenhuus, was dat niet echt een weg maar een zandpad dat met recht van overpad ging over de verschillende percelen als ontsluiting van de grond achter het kasteel. Blijkbaar deed men toen niet zo moeilijk, want aan dat zandpad werden twee boerderijen gebouwd: Het Hagenhuus en de boerderij waar nu Sprukkelhorst-Tragter woont op nummer 6.

Een boerderij werd als het even kon met de deel naar de weg gebouwd om zo eenvoudig mogelijk hooi en stro te lossen en de melk op te halen. Zo werd ook de boerderij van Koning, waar nu familie Gies woont, rond 1920 met het achterhuis aan het zandpad gebouwd. Maar de voordeur bepaalt in welke gemeente het huis staat, dus werd het adres Wildenborgseweg 3, Barchem.

Toen wij hier kwamen wonen en kennis gingen maken met familie Koning werd door Gert de vraag gesteld: "Wil je in Barchem of in Vorden zitten". De gemeentegrens liep midden door het huis. De keukentafel stond in Barchem, en als je met de rug tegen de muur tussen voor- en achterhuis plaats nam, zat je in Vorden. Hoe is nu de verwarring ontstaan? De huizen hadden indertijd als adres een nummer dat bestond uit een letter en een getal. Zo hebben wij het Snijdershuis in 1973 gekocht als Wildenborgseweg 8, maar 4 jaar eerder kocht Haverkamp het van Groot Nuelend als N16. Ook de huisnummers in de gemeente Vorden hadden dezelfde manier van huisadres. Het zandpad werd niet meer gebruikt omdat de boerderijen al eerder de uitrit hadden op de Wildenborgseweg. Toen het adres een straatnaam moest krijgen stelde de gemeente Vorden heel logisch voor om de Wildenborgseweg te vervangen door Nijlandweg. Maar daar had Lochem geen goed woord voor over. En andersom zat Vorden niet te wachten op twee Wildenborchse wegen.

Als het voorstel van Vorden was uitgevoerd, was alles opgelost, en woonden wij aan de Nijlandweg. Dat had ook voor ons ook beter geweest, want er worden nog al eens mensen doorgestuurd die bij Wildenborchseweg 8 in Vorden aan de deur staan.

De verwarring met de gemeentegrens is gebleven tot de herindeling van de gemeente Bronckhorst in 2005. Met de herindeling is ook de grens aangepast. De grens is nu de bovenkant van de sloot aan de westkant van de weg.

Dus de weg, de bermen en de sloten aan weerskanten is gemeente Lochem die ook verantwoordelijk is voor het onderhoud. Maar dat was altijd al zo. Van oorsprong was de Wildenborgseweg een pad voor paard en wagen dat ging over de kopeinden van het land aan weerszijden.

Zo ging bij ons de wagen met één wiel over de grond van Lindeschot en met het andere wiel over het land van het Snijdershuis. En bij het Hagenhuis liep de grond iets verder door, zodat daar de hele wagen over hun grond ging. Daar waren de bomen aan weerszijden van de weg van Brinkerhof, en wij hadden bomen alleen aan onze kant van de weg. Begin 1900 werd de weg aangekocht door de gemeente Lochem. De grond wel, maar de bomen niet. Om problemen met aansprakelijkheid te voorkomen heeft Lochem in 1979 de bomen opgekocht. Voor bomen die geen toekomst hadden kregen we een kapvergunning en de bomen die over bleven brachten in ons geval 140 gulden per stuk op.

Ook leuk om te vertellen: Ergens in 2005 gaat bij ons de telefoon. Mien neemt op en heeft Dina Koning aan de lijn. Zij wil even zeggen dat ze zijn verhuisd. "Maar vanmorgen heb ik je nog gezien". En Dina gaat verder: "Dat klopt, maar ons adres is nu Nijlandweg 4A in Vorden". In het antwoord op de vraag in de quiz maakt de gemeente Bronckhorst het helemaal verwarrend door te stellen dat het losse eilandjes zijn. Het zijn gewone bouwpercelen zoals ieder ander perceel in een gemeente.

N.B. Om het niet nog moeilijker te maken heb ik weggelaten dat Barchem tot 1971 gemeente Laren was. De gemeente Laren lag als een hoefijzer rond Lochem, en is in zijn geheel bij Lochem gekomen. Dat gaf Lochem de ruimte om uit te breiden.

Aad van de Kamer, Wildenborgseweg 8, Barchem

Einde van een tijdperk, een nieuw hoofdstuk

Op zondag 8 oktober 2017 was de laatste kerkdienst in de Wildenborchse Kapel. Voortaan gaan Gereformeerd en Hervormd samen in de Vordense Dorpskerk en mede daardoor is de Wildenborchse Kapel aan de 'Eredienst Onttrokken' zoals dat zo netjes heet. In deze laatste dienst was Ds. Jan Kool de voorganger, Ria Aartsen de ouderling van dienst,

Wim Bargeman de diaken en Cees van Dusseldorp speelde op het orgel. Willie Velhorst en Ben Godtschalk zorgden voor de randverschijnselen die hun kosterschap met zich meebrachten. De immer spontaan meehelpende vrijwilligersploeg (heren de stoelen en tafels etc. de dames de tafels afdoen, de vloer inspecteren en aandweilen en natuurlijk de afwas) zorgden er voor dat de Kapel in reine staat, (naar de wens van Hans en: Hans erg bedankt ook voor jouw geweldige inzet wat dit betreft) werd opgeleverd.

Tijdens deze, bomvolle, dienst was er ruimte voor 'Kapelse Herinneringen' die opgehaald werden door Reint Mennink. Johan Pardijs dankte de vrijwilligers en natuurlijk werd er door ds. Jan Kool en de ouderling stilgestaan bij dit memorabele moment. Na afloop koffie en helemaal na afloop nog een drankje.

Hierbij de impressie van Reint en een drietal persoonlijke aantekeningen van Jan Kool, Ria Aartsen en Ben Godtschalk.

-Reint Mennink, (Kapelse Herinneringen, tijdens de laatste dienst):

Omstreeks 1850 is de eerste Kapel door Mr. Jan Isaäc Brants, een kleinzoon van Mr. A.C.W. Staring, geschonken aan de Wildenborchse school. Het was toen een klein houten gebouwtje. In eerste instantie was het bedoeld voor de zondagsschool. Later werden er ook kerkdiensten in gehouden. Het was namelijk eenvoudiger dat de predikant naar de Wildenborch kwam, dan hoefden de Wildenborchse kerkgangers niet naar Vorden te gaan. Later gingen ook de jeugdverenigingen, vrouwenvereniging en de schiet- en toneel-vereniging van de Kapel gebruikmaken. Het eerste gebouwtje heeft tot 1945 dienst gedaan. Het daaropvolgende gebouw was een 'erfenis' van de gevolgen van de 2^e wereldoorlog. In de gemeente Huussen had het gebouw dienst gedaan als noodkerk na de verwoesting van de kerk.

Het houten noodgebouw stond vanaf 1945 in de Wildenborch. De Kapel in de huidige vorm staat er sinds 2008. De Kapel heeft nog steeds een sociaal en verbindende functie voor de inwoners van de Wildenborch en omstreken. De Kapel wordt beheerd door de 'Stichting Wildenborchse Kapel'. De stichting heeft als taak om de Kapel te beheren en te onderhouden. Tevens worden er diverse activiteiten georganiseerd waarvan de opbrengsten ten bate van de Kapel zijn.

Ik kan me nog herinneren dat ik zelf naar de zondagsschool ging. Dat was 's zondags na de kerkdienst. Wij hadden zondagsschool onder leiding van Miep Graaskamp. Onder de kerkdienst moesten we ons buiten koest houden. Dat gebeurde niet altijd. Op school werden briefjes uitgedeeld met daarop de agenda van de diensten. De briefjes werden door de schooljeugd bij de inwoners van de Wildenborch bezorgd. In eerste instantie was er een grote kolenkachel. Deze stond voor in de Kapel en moest de hele zaal warm houden. Later was er een oliekachel. De koster van toen waren druk in de weer om de Kapel warm te houden. Ook is het een keer gebeurd dat de kachel ontpofte. De hele Kapel was zwart van het roet. Dominee Veenendaal leidde de dienst. We zijn allemaal verhuisd naar de school waar de dienst werd voortgezet.

In de periode dat de Kapel bestaat zijn er veel mensen die vrijwillig het kosterschap op zich hebben genomen. Mensen die de laatste jaren het kosterschap op zich hebben genomen zijn: Jaap van Amstel, Martin Kornegoor, Martin Arfman en Ben en Marjo Godtschalk.

Later Ben met Bennie Gosselink en de laatste periode Ben met Willie Velhorst.

Ben Godtschalk was niet alleen koster maar zorgde er ook voor dat er koffie was. Die altijd bijzonder goed smaakte. Na de koffie werd de Kapel opgeruimd en werden de kopjes afgewassen. Wat vaak ook een gezellige bezigheid bleek. Organisten van de laatste jaren waren: van Weijk met zijn blonde haardos, Herman Zieverink, ondanks dat hij slecht zag had hij altijd een enorme inzet, Anneke Rigtering en Dick Wagenvoort. Dominees die ik me kan herinneren: Jansen, van Zorge, Veenendaal, Klaassen, Westerink, Bettie Neppelen-broek en Jan Kool.

Enkele zaken die indruk op me hebben gemaakt: Mijn vader zorgde altijd dat er onder de kerkdienst bloemen waren. Dat Marie Pardijs in de kerk riep: "Toone, wat heb ie een mooi boeket bloemen!". Dat Johan en Alie Pardijs Gerritje van Ark meenamen naar de dienst. Dat Jan en Mies Wassink altijd bij Arfman aangingen om Janna mee te nemen. En zo kwam iedereen in de Kapel.

Bij gebrek aan een dominee kwam Henk Kok omdat iemand toch de dienst moest leiden. Ook Henk Graaskamp viel de eer te beurt. Dat het orgel ontplofte en we verder zonder orgel moesten zingen.

Ik zal best mensen vergeten zijn die veel voor de Kapel en de kerkdienst hebben betekend maar ik vond het mooi om wat namen te noemen. Het is voor de Wildenborchers jammer dat de kerkdiensten beëindigd worden. We hebben een mooie tijd gehad.

-Ria Aartsen (voorzitter Kerkenraad PKN Vorden):

Een traditie gaat verloren . Het was niet alleen de kerkdienst bijwonen, maar ook (en zeker in vroegere tijden) het uitwisselen van nieuwtjes uit de buurt. Een sociaal gebeuren voor sommigen mogelijk nog belangrijker dan de kerkdienst.

Als ouderling van dienst voelde je dat wel mee, een betrokkenheid op elkaar

-Jan Kool (Ds. bijna met pensioen en droeg de Kapel 'op handen'):

Zolang ik predikant in Vorden ben mocht ik gemiddeld 2x per jaar in de Kapel voorgaan. Vrijwel altijd was dat voor mij een ontspannen uitje. We zaten ongedwongen bijeen, en vierden en voedden ons geloof met een trouwe kerngroep uit de buurt, aangevuld met gemeenteleden uit het dorp. De Kapel heeft het midden van een intiem kerkje en een knusse woonkamer. Ik hoop van harte dat er iets van die beleving ook de diensten van de nieuwe Protestantse gemeente Vorden in de Dorpskerk zal kenmerken.

-Ben Godtschalk (Koster sinds 2006?):

Wij kwamen hier twintig jaar geleden 'uut het westen' wonen. Aan de Kapelweg no.3 of zoals de oudere Wildenborchers/Vordenaren ook wel zeiden "De Heiligelandstichting".

Er bleek aan het andere einde van het weggetje, Kapelweg 1, een gebouwtje te staan. De Wildenborchse Kapel. Een buurtgebouwtje maar ook eenmaal in de maand een kerkgebouwtje. Uit nieuwsgierigheid gingen we daar een keer ter kerke. Wat een sfeer en...we zijn daardoor hier in de buurtschap razendsnel ingeburgerd. Mijn gade en ik werden samen daar dan ook na een paar jaar vrijwel automatisch, als aangewezen vrijwilliger, tot koster gebombardeerd. Na de vernieuwing van het gebouw gingen de maandelijkse diensten steeds beter wat het aantal kerkgangers betreft. De sfeer was altijd prima en het leek wel of het zonnetje altijd scheen. En met het koffiedrinken na afloop van de dienst merkte je dat dit in alle opzichten in een behoefte voorzag. Veel voorgangers kwamen voorbij. Altijd weer leuk om te zien hoe ook zij deze sfeer waardeerden.

Mijn vrouw overleed zeven jaar geleden. Op haar sterfbed riep ze me bij haar en moest ik haar beloven dat ik zo lang als ik kon Koster in de Kapel zou blijven. Natuurlijk deed ik dat met liefde. Een vervanger voor haar diende zich al rap aan en gezamenlijk zetten we dat dankbare werk voort. Daar komt nu dus een einde aan.

Als koster maak je veel mee. Eén ding: In de Kapel is een keer het krakkemikkige orgeltje in de brand gespeeld door een nagenoeg blinde organist. Waarna de voorganger a capella moest voorzingen. De organist had wel wat geroken maar niets gezien. 'Ja dat kan kloppen Herman want de rook was ook nogal zwart'. Bulderende lach van Herman. En wat ook heel erg kenmerkend was voor de Wildenborchse Kapel: De voorste rij stoelen bleef altijd leeg. Wel eens niet meer klaargezet: Maar dat hielp niets.....

***Een einde aan een tijdperk,
een nieuw hoofdstuk.***

Landrot

Het Bosket – Een parel in de Achterhoek

Als ik in de archieven van de Wildenborch snuffel, kom ik tegen dat het bos rondom huis de Wildenborch vroeger 'de Wandeling' werd genoemd. Niet zo gek, als je bedenkt welke prachtige wandelingen je daar kunt maken. Tijdens mijn fietstochtjes met hond Binke door het Bosket, ontmoet ik dan ook heel regelmatig wandelaars, met of zonder hond, met of zonder kinderen. Het maakt mij altijd blij als ik mensen zie genieten van de plek, die voor ons zo verbonden is met de Wildenborch.

Zoals bekend hebben drie generaties bewoners van het huis getracht dit bosgebied te verwerven, nadat het in de vorige eeuw door omstandigheden uit het bezit verdween: de Wientjesvoort, Staatsbosbeheer en Geldersch Landschap en Kasteelen waren achtereenvolgens eigenaar. Begin vorig jaar leverden onze inspanningen eindelijk het gewenste resultaat op en kon Stichting de Wildenborch 'het Bosket' verwerven. Jaren van weinig tot geen onderhoud hebben hun sporen nagelaten in het gebied, maar het heeft alles in zich om weer dat mooie parkbos te worden, dat bij een buitenplaats als de Wildenborch hoort. Men moet echter het begrip 'parkbos' niet verwarren met 'park', want dat zou kunnen duiden op een aangeharkt bosje, waar de echte natuur vèr te zoeken is. Dat is zeker niet onze ambitie, nu deze winter uitgebreide herstelwerkzaamheden zullen worden uitgevoerd.

De Provincie Gelderland heeft de Wildenborch een subsidie verleend om het achterstallige onderhoud in het Bosket aan te pakken en zo het bos weer de parel te laten worden, die het in aanleg in zich heeft.

Binnenkort zal de buurt mee kunnen leven met de activiteiten die dit herstel met zich mee brengt. Allereerst zal met een hoogwerker langs alle paden worden gereden, om dood en gevaarlijk hout te verwijderen. De paden moeten weer veilige wandelroutes worden, waar men niet onaangenaam verrast wordt door vallende takken of anderszins. Daarnaast worden de drie bosbruggen vervangen door gelijkende nieuwe exemplaren, zodat ook daar een veilige doorgang wordt gewaarborgd. De tijdelijke balkenbrug, die vorig jaar is geplaatst, zal vervangen worden door een passende brug met leuning. Deze brug vergroot de wandelmogelijkheden door het bos. Om het bos de verscheidenheid aan boomsoorten terug te geven en ook verjonging in het verouderde bos te realiseren, zullen we uitgebreid gaan herplanten. Rekening houdend met kwaliteit van de bosgrond, zullen de soorten worden uitgezocht, zoveel mogelijk rekening houdend met de uitstraling die een dergelijk gebied behoort te hebben. Dus geen bijzondere park- of laanbomen – die kun je in het park dicht bij het huis vinden - maar bijvoorbeeld eik, els, larix, den, populier, wilde kers, krent. Diverse ruige stukken blijven zoals ze zijn. Tenslotte moeten er voor het wild ook schuil- en verblijfplekken blijven. En...de grote waterpartijen, die nu geheel schuilgaan op diverse plekken in het bos, zullen worden vrijgemaakt en wellicht op termijn van de dikste baggerlaag worden ontdaan.

Al met al zullen er de komende maanden veel geluiden uit het bos opklinken, die – als je niet weet wat er speelt – wellicht verontrustend zouden kunnen zijn. Maar ik kan iedereen garanderen dat wij niet 'over een nacht ijs zijn gegaan' bij het maken van de plannen. Het hele karwei zal professioneel worden begeleid en uitgevoerd. Als er vragen of opmerkingen zijn, neem dan contact met mij op via info@wildenborch.nl

Ik hoop dat velen van jullie een kijkje komen nemen tijdens de uitvoering van het herstelplan, zodat wij ons met elkaar kunnen verheugen op die mooie parel in de Achterhoek, de naam die het Bosket echt verdient.

Bijna zes jaar Achterhoek

Hoe lang woon je hier nou alweer, vroeg Joke Wiltink toen we elkaar tegenkwamen op de open monumentendag bij de oude herberg de Wientjesvoort.

Ruim 5,5 jaar alweer, zeiden we. En? We genieten nog elke dag. Nu iets meer zelfs dan in het begin, want het was stevig aanpopen de eerste paar jaren om huis en tuin leefbaar te maken. Voor de grote klussen in huis schakelden we professionele hulp in, maar we deden ook veel zelf. Veel tijd om rustig op het terras te genieten was er niet.

Kijk, zo zag het eruit toen we het huis kochten: De burens hadden het over 'het spookhuis'. Overal bomen, dood, halfdood of zielepieterig omdat ze veel te weinig licht en ruimte kregen. Daar zijn er veel van verwijderd. Ook de Amerikaanse vogelkers. Er is nieuwe aanplant voor in de plaats gekomen en wat kon blijven staan wordt met het jaar mooier.

En nu ziet het er zo uit:

Deze foto is van het einde van de winter 2016 -2017. We hebben een kleine poel, een gazon een heidetuin aangelegd. Elke verjaardag kreeg Anne zo'n honderd struikjes erbij, maar nu stoppen we daarmee, ook omdat op diverse plaatsen de oude hei van het Grote Veld weer tevoorschijn komt.

Waarom we even moesten wennen, is de plotselinge verdwijning van planten. Nog maar net gekochte Baptisia's bij kwekerij Van de Kamer bijvoorbeeld: de volgende ochtend waren ze spoorloos. Een magnoliaatje: niet veel mee dan wat nietige sprietjes. Rozen? Die gaan het aller hardst. De reeën lopen niet eens meer weg als we vermanend op de ramen kloppen. 'Wat nou', lijken ze te willen zeggen, 'wij waren hier toch eerst?' Ze hebben gelijk natuurlijk.

Dat iets het ene jaar met rust wordt gelaten, blijkt geen garantie voor de toekomst. Dit jaar ontdekten de hazen de geraniums. En we verdenken ze er ook van de asters te hebben buit gemaakt. Met bosanemonen zijn we opgehouden, zeer tot verdriet van de muizen, denken we. Maar de sneeuwkllokjes die we bij de Wildenborch van Alma kochten, die doen het prima!

Waar het perceel overgaat in het terrein van natuurmonumenten, hebben we een uilenkast gehangen. Ze zijn er al in geweest, zag meneer Jansen van de Uilenwerkgroep, maar genesteld hebben ze nog niet. Het wemelt ondertussen ook van de kleinere vogels. We zijn ze blijven voeren dit jaar omdat er door de late vorst zo weinig te eten was. Het fruit dat er was (blauwe bessen, kruisbessen en frambozen): alles op!

Onze eigen voorraad haalden we op markt. Binnenkort hangen we de vetbolletjes en de feeders met pinda's en zaad weer op. Het kijkertje en de boekjes hebben we niet meer nodig om de soorten te herkennen.

Voor we het vergeten, elk jaar is hier wel weer een gezinsuitbreiding. Dit jaar mochten we onze eerste egel verwelkomen. Die knort nog wel boos als we langskomen om *Igelfutter* neer te zetten. Benieuwd wie we volgend jaar tegenkomen.

Kortom: we genieten volop. Ook buiten het perceel trouwens.

August den Boef en Anne Rube
Wientjesvoortseweg 4

Nieuwjaarsreceptie

Vrijdag 5 januari. Aanvang 20.00 uur in de Kapel

Het is een goede gewoonte voor alle Wildenborchers en iedereen die zich daarbij betrokken voelt, om aan het begin van het nieuwe jaar, een Nieuwjaarsreceptie te houden in de Kapel.

Een gezellige avond waar jong en oud, onder het genot van een drankje, de gelegenheid heeft elkaar het allerbeste te wensen. En de echte Wildenborchse knakworst is natuurlijk ook weer verkrijgbaar.

Deze avond wordt ook bekendgemaakt waaraan het resterende bedrag van het 75 jarig jubileum van de Prinses Julianaschool wordt besteed.

Daarnaast zullen diverse artiesten hun opwachting maken. Vind je het leuk om ook het podium te betreden, meld je aan bij Reinier Klein Brinke, telefoon: (0575) 55 65 12 of e-mail: reinierkleinbrinke@planet.nl U / jij komt toch ook? Van harte welkom!

Winterwandeling

Zondag 7 januari. Starten tussen 11.00 en 13.00 uur bij de Kapel

Elk jaar wordt er een prachtige wandelroute uitgezet door Erik Ebbink en Noam Shalgi. Er kan gekozen worden uit een korte en een langere route. Onderweg is er muziek en natuurlijk ontbreekt ook de chocolademelk, glühwein en erwtensoep niet. De reacties op het goed belegde broodje pulled turkey met coleslaw na afloop, kregen we veel positieve reacties, dus die houden we er ook in!

Natuurlijk wordt dit weer verzorgd door poelier "t Vöske"

En net als het glas glühwein of chocolademelk en de kop erwtensoep is ook het broodje inbegrepen bij de prijs voor deelname.

Starten op 7 januari bij de Wildenborchse Kapel tussen 11.00 uur en 13.00 uur. Kosten voor deelname € 7,50 t/m 12 jaar € 4,-

Zeiltocht: IJsland-Faeröer-Orkney eilanden (1)

Door: Frans en Jet Bakx-Rombouts

Hemelvaartsdag stappen we aan boord en vertrekken we met een matig windje via Kirkwall richting IJsland. Bij de Orkney eilanden worden we als van ouds verwelkomd door de vele zeevogels. In Kirkwall bezoeken we de Kathedraal en zien een film over de legende van Sint Magnus. Na twee dagen zetten we koers naar IJsland. We vertrekken tegen beter weten in omdat er nauwelijks wind staat en we alleen hopen dat het op zee wel waait! Ongeduld is een slechte raadgever. Want natuurlijk waait het niet meer op zee. We besluiten na een paar uur dobberen terug te gaan naar het vaste land en meren af aan de kade in Westray. Toch 30 mijl gewonnen. Tussen het eilandje Westray en het buureilandje Papa Westray bestaat de kortste lijnvlucht-verbinding ter wereld: 2 minuten!

's Ochtends: wind ZW 3 en zon: we gaan. Het eerste etmaal schieten we lekker op ondanks de ruwe zee. Dan lopen we uit de stuurautomaat. We proberen op zee te kalibreren wat door de hoge golven niet lukt. Gelukkig liggen we inmiddels ter hoogte van de Faeröer eilanden. We besluiten onze koers te verleggen en een rustige baai op te zoeken. Dat wordt voor het plaatje Tvoroyri op het eiland Suderoy. Kalibreren lukt. We mogen alleen pas weer weg als de douane aan boord geweest is. Geeft ons de gelegenheid in rust te eten. Na twee uur en een volle maag, kunnen we de reis voortzetten.

Tussen de eilanden van de Faeröer hebben we stroom mee en harde ruime wind. We vliegen met soms 10 knopen langs de spectaculaire draken rotsen van het Mykinesfjordur. Eenmaal op volle zee hebben we de wind weer pal achter, soms zacht soms hard. We besluiten alleen op het grootzeil verder te gaan. De zee is zeer bruto : we rollen alle kastjes open! Als we na 3 etmalen het plaatsje Djupivogur op IJsland naderen, vergezeld door tientallen synchroon glijdende Noordse stormvogeltjes, breekt de zon door en zien we de magnifieke besneeuwde bergketens met in de verte de bijna perfecte piramide Bulandstindur. We hebben het gehaald! IJsland!

In het haventje worden we welkom geheten door de havenmeester met twee rode ponen en door de douane met een standje.

We hadden ons 24 uur van te voren moeten melden bij hen en 20 mijl uit de kust bij de kustwacht!.

Djupivogur is het oudste handelscentrum van de Oostfjorden, al in de 16de eeuw door Duitse immigranten gevestigd. Wellicht verklaart die geschiedenis de stroom bussen met veelal Duitse toeristen die, tot onze verbazing, het piepkleine plaatsje (500 inwoners) aandoen. Ze stappen uit, drinken koffie in het antieke handelshuis en rijden verder na eerst foto's gemaakt te hebben van het haventje en nu dus ook veelvuldig van onze boot.

Het weer is helder maar koud. Overdag 6 tot 8 graden, 's nachts 1. De windverwachting voor de komende dagen is slecht. Geen of nauwelijks wind. We besluiten toch verder te gaan, want we zijn hier om meer van het land te zien. We motoren over een spiegelgladde zee. Na 4 uur hebben we er genoeg van en lopen het haventje van Breiddalsvik binnen. We lopen naar het plaatselijke koffietentje annex supermarkt met Wifi waar we de kranten van de afgelopen dagen ophalen.

De volgende dag bij het vertrek blijkt de boegschroef niet te werken. Even buiten de baai begeeft ook de stuurinrichting het weer. Kalibreren lukt, maar dat blijkt tijdelijk te zijn. Nog geen uur later loopt die er weer uit en is niet meer te herstellen. Dat wordt dus niet alleen duiken maar ook zoeken naar een Raymarinereparateur. We gokken er op dat in Seydisfjordur de nodige Raymarine know how zal zijn. We varen langs het eiland Skrudur waar een kolonie Jan van Genten nestelt. We besluiten toch nog meer van de overweldigende natuur te genieten voor we naar de haven gaan en slaan af, Mjoifjordur in. Als we naar het puntje van het fjord varen breekt de zon door en hebben we goed zicht op de bergketens rondom met de vele watervallen. We laten ons anker vallen en nog geen vijf minuten later komt er een volwassen Minke walvis, maatje onze boot, een kijkje nemen. Kijkt ons aan, spuit vriendelijk en duikt weer onder op weg naar.. zijn maatje. Er zwemmen er twee die de hele avond en nacht in onze buurt blijven. Zij en wij dus ook, krijgen nog gezelschap van twee dolfinen. Wat zijn die ineens klein. Ondanks de kou blijf ik buiten waar ik ook kan genieten van het geklets van de eidereenden en het ruisen van de tientallen watervallen. Dit is een onwerkelijk mooie plek. Als dan ook nog de nachtzon haar strijklicht over de bergen en het fluister stille water zendt ..

Vroeg de volgende morgen halen we ons anker op en verlaten dit sprookjesfjord voor de werkelijke wereld: de main port van Seydisfjordur. Een gat met een tiental huizen waar een keer per week de ferry komt. De IJslandse detective Trapped is hier gedeeltelijk opgenomen. Helaas, er is niemand die iets van stuurautomaten weet en we worden verwezen naar een plaats iets ten zuiden van Seydisfjordur, waar een grote vissers vloot is.

Na een pittige zeiltocht leggen we aan de houten kade voor het oude centrum van Neskaupstadur, in het Njordfjordur aan. Iets verder op zien we een flinke terminal en vele vissersschepen. Dat belooft wat! Voor we hulp gaan halen duik ik eerst nog naar de boegschroef om er zeker van te zijn dat er niet gewoon een lijn of zo in zit. Nee, hij is vrij. Later blijkt de motor te zijn doorgebrand. Langs de, met lupine en paardenbloemen begroeide oever van het zonovergoten fjord lopen we naar de grote vissershaven waar we horen dat er inderdaad deskundige hulp te krijgen is. De Raymarine man zal langskomen. De volgende dag blijkt het euvel het kompas te zijn. Er wordt een nieuw/tweedehands geïnstalleerd. De controle en installatie nemen twee dagen in beslag, in welke tijd wij een bezoek brengen aan het plaatselijke Maritieme Museum en een auto huren en het binnenland in trekken. We rijden over maanlandschapachtige hoogvlakten, langs zwarte stranden, kolkende watervallen, rokende lavavelden, en bezoeken een prachtige botanische tuin in Akureyri. Met een gerepareerde stuurautomaat zetten we koers naar het noorden. Ons doel is om met de zonnewende op Grimsey te zijn, een eiland op de poolcirkel. Op zee veel dolfinen, noordse stormvogels, jagers, Jan van Genten, papegaaiduikertjes, kortom veel leven om ons heen. Na ruim twaalf uur laten we ons anker vallen in Bakkafjörður.

(In de volgende Wildenborcher leest u het vervolg van dit reisverslag)

Postvak In

| [redacted] [redacted]

| [redacted] [redacted]

| [redacted] [redacted]

| [redacted] [redacted]

| [redacted] [redacted]

| [redacted] [redacted]

| [redacted] [redacted]

| [redacted] [redacted]

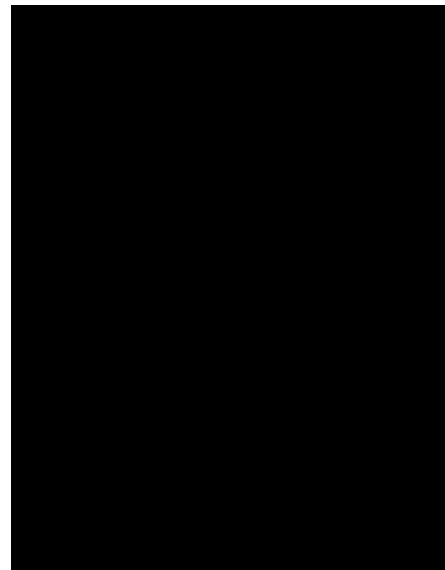
| [redacted] [redacted]

| [redacted]
[redacted] [redacted]

| [redacted] [redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]

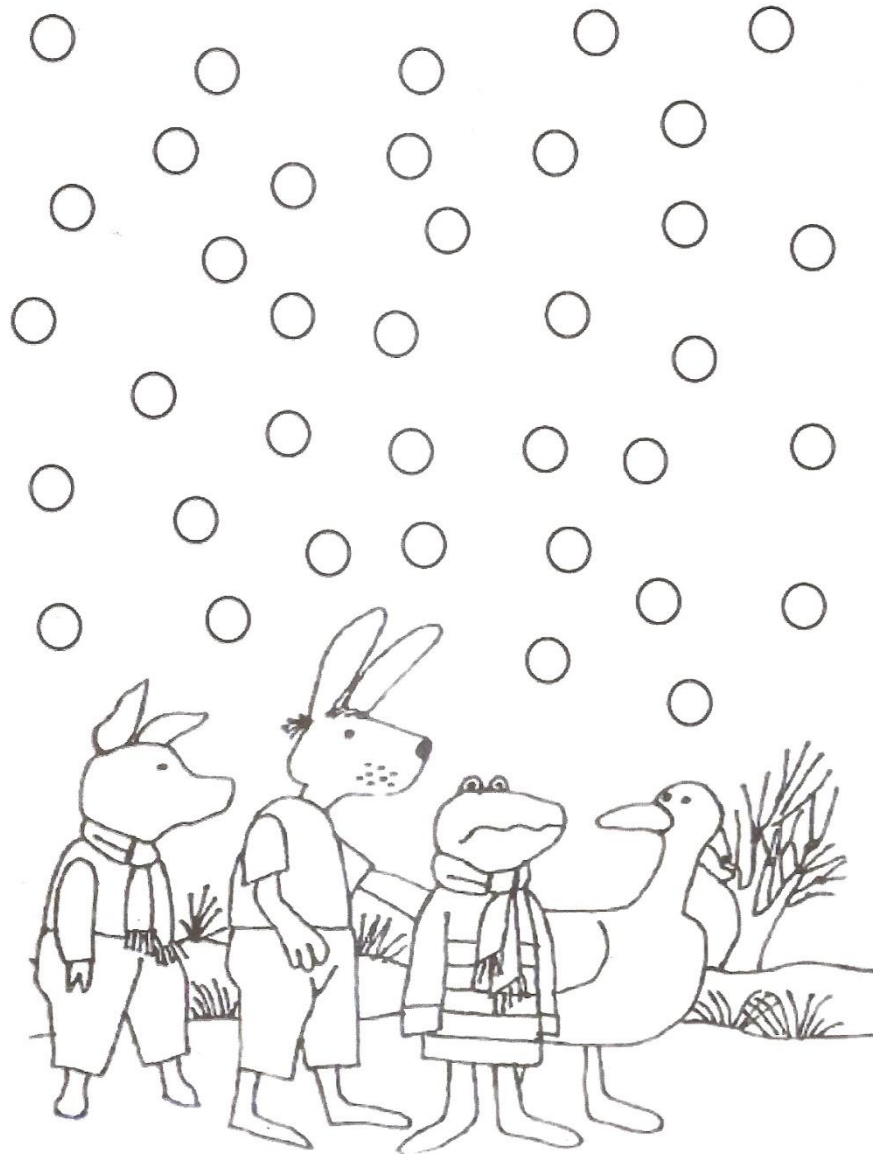
[redacted]

[redacted]

Kinderpagina

Vang de sneeuwvlokjes en maak groepjes van 3.

Boeren, Burgers en Buitenlui op de Oude Wientjesvoort

Het was maar goed dat we de expositie in een aparte tent hadden opgezet, want de belangstelling voor het open huis van de Oude Wientjesvoort tijdens de afgelopen Open Monumentendagen (OMD) was groot. Zo'n 450 bezoekers of meer (binnenkomers via de parkeerweide niet meegeteld) maakten op 9 en 10 september jl. gebruik van de kans om dit fraai gerestaureerde monument van binnen te bekijken. Eigenaresse Mary Woltering had gelukkig voldoende koffie en etenswaardigheden in huis voor alle "kiekers", die na de rondgang vaak nog een tijdje gezellig bleven plakken op het terras. Echt brood van vroeger proeven kon ook, ter plekke gebakken door de burens van Wientjesvoort-Zuid in hun mobiele bakkerijtje, en vast net zo lekker als het brood uit de bakoven die eens naast het huis stond.

de Oude Wientjesvoort

expositie in de tent

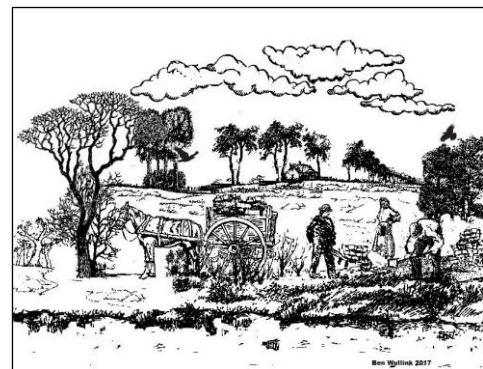
vml. bakoven van Oude Wientjesvoort., 1965

Eerlijk gezegd waren de voorbereidingen voor deze dagen een beetje uit de hand gelopen, Mary zou haar huis open stellen en ik zou voor wat historische achtergrondinformatie zorgen. Al doende bleek de geschiedenis van de Wientjesvoort echter veel ingewikkelder en ook anders dan gedacht.

verschillende soorten telmerken die verraden dat het gebinte is hergebruikt, en dus eerst ergens anders heeft dienst gedaan

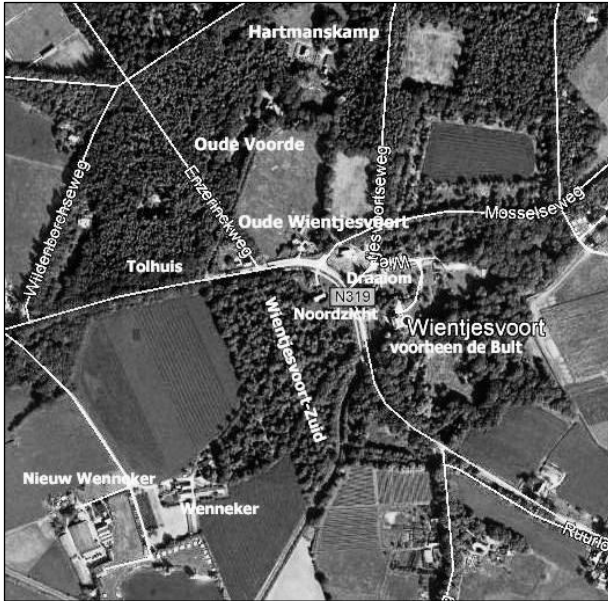
En toen een bouwkundige collega daarbij nog allerlei interessante details aan de Oude Wientjesvoort, Noordzicht en de Wenneker ontdekte en een andere collega aankwam met sterke verhalen uit 17^e-18^e-eeuwse rechtbankverslagen werd het toch nog een heel verhaal.

conflict over turfsteeking tussen de eigenaren van de Wildenborch en de boeren rond de Wientjesvoort, 1646

en

Hier kwam bij dat de OMD samenvielen met een tentoonstelling in de Vordense kerk over de schilder Gorter, in leven eigenaar van de Oude Voorde, Oude Wientjesvoort, Draaiom, Tolhuis en Hartmanskamp. De samensteller van deze tentoonstelling (kleinzoon Paul Gorter en huidige bewoner van de Oude Voorde) werd bereid gevonden om iets over de geschiedenis van het familielandgoed voor ons op papier te zetten, en tot slot waren de bewoners van Wientjesvoort-Zuid zo vriendelijk om ook hun broodje bij te dragen. Kortom, een tamelijk spontane samenwerking waarvan het resultaat hopelijk ook naar genoegen was van de bezoekers, waaronder een aantal Wildenborchers. Rest nog om de geschiedenis van het Wientjesvoortse gebied vast te leggen in een boekje, waaraan wordt gewerkt.

Dat deze geschiedenis zo ingewikkeld is komt vooral doordat de naam Wientjesvoort door de tijd heen voor verschillende “plaatsen” (erven, boerderijen) werd gebruikt of, omgekeerd, omdat een zelfde boerderij onder verschillende namen bekend heeft gestaan. Wist u bijvoorbeeld dat de plaats van het huidige landhuis de Wientjesvoort vroeger de Bult heette, dat hier eeuwenlang alleen een boerderij van die naam stond, en dat huize de Bult pas tegen 1818 werd gebouwd? De oude boerderij brandde in 1823 af en werd meteen herbouwd, maar rond 1850 werden huis en boerderij al weer afgebroken en vervangen door een herenhuis waarvan de naam Wientjesvoort werd geleend van de Oude Wientjesvoort (naar men zegt omdat één van de eigenaresses –2 freules van het Medler– gebocheld was en de oude naam niet op prijs stelde).

De boerderij werd aan de andere kant van de weg herbouwd, op de plek waar niet lang daarvoor een oudere boerderij was afgebroken die in de volksmond Rikkenberg werd genoemd, naar een familie die er lang gewoond had.

De nieuwe boerderij kreeg de naam Noordzicht mee van de freules, maar omdat de pachters met de boerderij waren meeverhuisd bleef men spreken van de Bult. Dat dit eigenlijk de plaats was van de oorspronkelijke Wientjesvoort wist toen al niemand meer.

Op het terrein, waar nu de stichting Natuurcamping Wientjesvoort-Zuid haar yurts (Mongoolse, ronde wollen tenten) heeft opgeslagen, hadden nl. eens een boerderij en een herberg gestaan. Verwarrend genoeg werden deze allebei de Halve (Kleine) Wennekincksvoord genoemd, wat later werd verbasterd tot de Halve (Kleine) Wientjesvoort. Beide waren voortgekomen uit een eerder goed Klein Wennekinck, dat weer een afsplitsing was van het oorspronkelijke (Groot) Wennekinck.

Dit Klein Wennekinck was gelegen aan een doorgang of voorde door de Vordense Beek en een kruispunt van wegen naar Ruurlo, Vorden, Zutphen en Lochem. Een geschikte plek dus voor een herberg. De herberg brandde echter rond 1746 af en werd herbouwd en voortgezet op een hoekje van het heideveld aan de noordkant van de Ruurloseweg, waar het nu bekend staat als de Oude Wientjesvoort. Of en hoe de boerderij de brand heeft doorstaan staat helaas nergens vermeld. Bekend is alleen dat de bewoners wegtrokken en dat er een aantal jaren later pas weer sprake was van nieuwe bewoners, de bovengenoemde familie Rikkenberg. Zeker is dat erve Rikkenberg rond 1850 werd afgebroken en vervangen door Noordzicht, en dat bij de nieuwbouw onderdelen (deuren, kozijnen, beddekasten, etc.) werden gebruikt die afkomstig waren uit het kort daarvoor afgebroken huize de Bult.

Het Groot Wennekinck, daarentegen, lijkt de eeuwen op of nabij de oorspronkelijke plek aan zich voorbij te hebben zien gaan. Het gebouw is 16^e-eeuws, en daarmee zo'n 200 jaar jonger dan de eerste vermelding van het goed, maar zijn voorganger zal er niet ver uit de buurt gestaan hebben.

Heel bijzonder is de 17^e-eeuwse schouw in de grote

keuken: een zgn. hangboezem tegen een 16^e-eeuwse houten wand die gevormd wordt door het voormalige voorschot van de oude voorgevel.

In de bijna 7 eeuwen die verlopen zijn sinds de oudste vermelding (1326) van het Groot en Klein Winnekinck heeft vooral de laatste veel ontwikkelingen doorgemaakt, en met name rond de herberg ook veel onrust gekend. Op Groot Winnekinck alias de Wenneker ploegde men echter tot de dag van heden rustig voort. Paard en rogge zijn dan wel vervangen door tractor en mais, en de oude voorgevel doet al weer heel lang dienst als binnenmuur, maar het laatste geslacht van eigenaren (fam. Wenneker, via een zijtak overgaan op de fam. Norde) boert hier nu al weer bijna 3 eeuwen. Vraag is alleen hoe lang nog.

Gerda Rossel

Vermiste spullen weer boven water

Donderdag 26 oktober j.l. waren wij getuige van een bijzondere verdwijning van enkele persoonlijke spullen. Het gaat hierbij om een dameshandtas, horloge, mobiele telefoon en een trouwring.

Aangezien het gezelschap lange tijd niet met z'n allen bij elkaar was geweest, zat de goede zin en sfeer er meteen lekker in. Nog niet wetende wat hen allemaal te wachten stond.

Toch merkte je her en der dat mensen onderling zaten te smoezen. Want de club blijkt uitgebreid, nieuwe gezichten onder ons. Mmm, ja verdacht of niet. Daar is maar 1 manier voor om achter te komen...voorstelrondje en om niets en niemand uit te sluiten, telt dit voor iedereen. Tja tegenwoordig weet je maar nooit. Ook in de Wildenborch kan er zo maar van alles gebeuren.

Gelukkig kunnen wij niet zeggen dat er nou specifiek iemand uitsprong waarvan wij dachten, daar zit iets niet in de haak. Al was de loslippigheid zeer divers. Wel viel het duidelijk op dat ze allemaal 1 overeenkomst hebben, alle aanwezigen zijn van het vrouwelijk geslacht (tenminste voor zover dit onderzoeksteam dat op eerste gezicht kon beoordelen;-)

Maar dan zien wij een donkere gestalte binnenkomen, met bij zich een zwart koffertje. Je voelt de onrust onder het gezelschap toenemen. Daar moeten we meer van weten. Wie is dat, waar komt die vandaan, wat moet hij hier. Al snel komen wij erachter dat het hier gaat om Tom K. uit Eibergen. Nog geen strafblad, maar daar kan na vanavond wellicht verandering in komen.

Wij houden onze ogen strak op hem gericht, want dat hij iets van plan is staat buiten kijf. Met handige trucs probeert hij het gezelschap af te leiden. Van 1 touw naar 3 touwen met verschillende lengtes in een mum van tijd. Ja, dat kan ik ook, hoor ik u denken. Maar als ik u vertel dat op plaats delict alleen Jojanneke voorzien is van een denkbeeldige schaar, waarvan zijzelf, als wij haar gezicht aflezen, het bestaan nog niet wist, dan zet dat je aan het denken toch?! Tijd voor grondiger onderzoek, de touwen gaan door de zaal en meerdere dames bekijken het eens goed. Niets aan te zien. Maar was het een truc of afleidingsmanoeuvre?? Al snel blijkt het laatste, Joke mist haar tas, nou eigenlijk attenderen anderen haar erop dat het verdacht veel op haar tas lijkt. De vraag van Tom K. is of hij in de tas mag kijken, nog compleet verbouwereerd stemt Joke er mee in. Van alles komt Tom tegen, zakdoekjes, portemonnee volgens hem ook een soort aardbeienzalf (een verdachte met humor) en tot slot het horloge van Jojanneke, nu zijn wij allemaal verbouwereerd. Nee dit kan niet waar zijn, Joke, onze enige echte Joke uit de Wildenborch, een dievegge. Dit zaakje stinkt.

Terwijl wij de situatie overdenken, is Tom K. alweer bezig met metalen ringen. Aan elkaar, van elkaar en dat zonder een opening in de ringen. Hoe doet hij dat? Dit moeten we verder onderzoeken, want ondertussen meldt Judith mij dat haar mobiel die voor haar op tafel lag ook spontaan is verdwenen.

De kans biedt zich op het juiste moment aan. De nog steeds verdachte Joke wijst mij aan als diegene die naar voren moet komen om dit trucje ook te doen. Spelen Joke en Tom K. onder 1 hoedje is de vraag die oprijst. Hoe ik het ook probeer en welke maffe beweging (op aanraden van Tom K.) ik er ook bij maak. Ik krijg ze niet van elkaar in tegenstelling van deze vingervlugge jonge man. Met de "speurneus" er boven op en nog geen aanwijzingen of bewijsmateriaal. Bah..wat frustrerend.

Maar dan, zo uit het niets duikt de mobiel van Judith op. Tom K. vraagt of er interesse is, het bod van € 10,00 is hem te min en hij denkt erover om het maar te houden. Het feit dat hij hem te koop aanbood is een grote wending in deze zaak. We hebben nu iets om hem vast te houden, we kunnen hem heling ten gelaste leggen.

Hij voelt onraad en denkt ons bang te kunnen maken om te melden dat hij onze gedachten kan lezen. Om dit te bewijzen laat hij Francisca naar voren komen. Zij moet achter Tom K. gaan staan, zodat hij haar gezicht niet kan zien. Je merkt dat hij toch een beetje zenuwachtig begint te worden. Zullen we hem dan bijna ontmaskerd hebben. Hij doet zijn jasje uit en verzoekt Francisca om in haar gedachten een kleur, een dier en een getal bestaande uit drie cijfers te nemen en schrijft - zichtbaar voor ons - wat Francisca bedenkt. Bij de kleur gaat het even mis als Francisca oranje noemt terwijl Tom K. paars schreef. Fout, maar zijn gevoel zegt dat het wel goed komt. Bij een tweede kans is het paars en dit klopt. Het dier zebra is juist en getal 644 is tevens correct. Iets zegt me dat dit doorgestoken kaart is. Het blijft een eigenaardige case.

Normaliter als iemand vraagt om een dure ring af te staan, denk je al gauw; jij bent gek, natuurlijk niet. Maar alles voor de oplossing van dit magische mysterie. Zodra hij de ring heeft denkt hij kans te maken door een aanzoek te doen. Aangezien je in de liefde elkaar 100% moet kunnen vertrouwen en dit wat mij betreft ver te zoeken is lijkt mij dit het slechtste plan die ik in tijden heb gehoord. Bij het horen van een nee, komt zijn slechte ik meer naar boven en verandert in een beginnende pyromaan. Hij drukt de ring in een doekje en steekt die in brand. Weer iets waarop wij hem kunnen pakken. Het net sluit zich langzamerhand om hem heen. En hij voelt het aan. Om de verdenking van zich af te schuiven, laat hij de ring op wonderbaarlijke manier in een doosje met daarin een zakje waar de ring in zit te voorschijn komen. Ik kan niet anders dan bevestigen dat het echt mijn ring is en geen replica.

Tussen al deze bijzondere situaties door heeft de research niet stil gelegen. En zijn we gelukkig tot de bevinding gekomen dat wij hier te maken hebben met Tom Krooshof uit Eibergen. Hij speelt niet samen onder één hoedje met Joke, maar wel met een Goochelaarshoedje. Wat een leuke avond en wat een leuk optreden. En dat allemaal bij de eerste keer avondje vrouwenclub van dit seizoen. Dat belooft nog wat.

Groetjes, Liesbeth

Ballonwedstrijd Oranjefeest Wildenborch

Dit jaar zijn er maar 2 ballonkaartjes ingeleverd. De één is teruggestuurd naar de Wildenborch en de andere werd op de dag zelf al ingeleverd. Het kaartje van Lynn Mennink werd gevonden in Enschede. En het andere kaartje was van Lyze Mennink.

Lynn en Lyze, hartelijk gefeliciteerd!

Ze hebben de prijs inmiddels al in ontvangst mogen nemen, veel plezier ermee.

Recept voor de knusse donkere dagen

Wij zijn dol op de donkere dagen. Natuurlijk is het even afkicken na de zomer, maar als het dan toch eenmaal zover is, dan geven we ons met geleidelijk over aan de charme van het najaar. Met een loopneus, ingepakt in winterjas en loopschoenen straks weer lekker buiten wandelen, de bomen bewonderen die steeds doorzichtiger en kaler worden. De geluiden van de midwinterhoornblazer op de achtergrond.... Dat doet iets, wij gaan letterlijk en figuurlijk ook, met de natuur mee, naar binnen toe. De kaarsen gaan thuis aan, gordijnen vroeg dicht, de houtkachel aan. Lekker knus. Als we met vrienden zijn, is dit dan één van onze favoriete recepten waar we dan van genieten. Lekkere geuren vullen het huis en geven je het gevoel van winter. Heerlijk! Laat het je smaken...

Hoofdgerecht: Italiaanse runderlappen met rode wijn:

Nodig voor 4 personen:

- 600 gr. Runderlappen
- olijfolie
- 1 dikke ui, gesnipperd
- 2 – 3 tenen knoflook
- 200 ml. Italiaanse rode wijn
- 8 à 12 blaadjes versie salie
- 20 zwarte olijven (zonder pit)
- 8 zongedroogde tomaatjes op olie, in reepjes
- 50 gr. Geraspte Parmezaanse kaas
- Tagliatelle (lintpasta)

Bereidingswijze:

1. laat een half uur tot een uur de runderlappen uit de koelkast op kamertemperatuur komen.
2. bestrooi de runderlappen aan beide kanten met zout en peper, vlak voor het braden
3. verhit de olie in de braadpan op matig vuur. Leg de runderlappen in de pan en braad ze aan beide kanten lichtbruin. Keer ze regelmatig. Voeg de uit toe en pers de teentjes knoflook boven de pan uit. Fruit de ui en de knoflook 1 minuut mee.
4. Leg het deksel op de pan en zet het vuur zo laag mogelijk. Stoof de runderlappen in 2 – 2,5 uur gaar. Leg de runderlappen één of twee keer om en controleer tegelijkertijd of er nog voldoende vocht is. Schenk eventueel een scheutje warm water in de pan.
5. Controleer na 2 uur met een vork of het vlees gaar is. Laat het vlees anders nog een half uurtje stoven.
6. Roer de helft van de Parmezaanse kaas en naar smaak peper door het stoofvocht. Schep het vlees in een schaal en strooi de rest van de kaas erover. Dien op met de tagliatelle.

Lekker met gegrilde courgette als bijgerecht.

Courgettes middendoor snijden en dan 3 keer in de lengte (6 plakken per courgette).

Boter, knoflook en verse fijngehakte peterselie in een kom doen en de courgettes ermee besmeren. Bestrooi één kant per plak met Parmezaanse kaas. En leg de plakken schuin op de grill, zodat ze er niet tussendoor vallen. Na ongeveer 8 minuten is de kaas gesmolten en de courgette gaar.

Een heerlijke winter gewenst!

Kathy de Vries
Polsteeg 6, Barchem

Kleinschalig boeren, nostalgie of juist de toekomst?

Al ligt Groot Brandenborch niet in de Wildenborch, toch is er een goede reden om over deze biologisch boerderij te schrijven in de Wildenborcher. Joke Wiltink zag op een van haar fietstochten een boer melken met een traditionele weidewagen tegenover de boerderij van Ab en Mien Oltvoort op de Kapelweg. Ze vroeg of ze foto's mocht maken en maakte een praatje. En zo kwam ze erachter dat deze boer Arjan Wijnstra is, woonachtig op Groot Brandenborch. Dat ligt vlak aan de Ruurloseweg, tegenover de Wiersse en dan

meteen de eerste boerderij links, Brandenborchweg 1. Aan mij de schone taak om daar eens te gaan kijken.

Het is een prachtige plek; Groot Brandenborch is onderdeel van het bezit van een grootgrond-bezittersfamilie uit Almen. Naast 'Groot' zijn er ook Klein Brandenborch en Half Brandenborch, 100 ha. akkers, bos en weilanden bij elkaar. Op Groot Brandenborch wordt biologisch geboerd door Arjan en zijn vrouw Natasja. Zij bewonen de boerderij sinds 2003 en zijn langzaam maar zeker begonnen; eerst puur hobbymatig, maar steeds verder uitbouwend tot de boerderij die het nu is.

Ze komen beiden niet uit een boeregezin, maar wilden wel allebei al van kinds af aan boer worden. Arjan vertelt dat het hem werd afgeraden om boer te worden toen hij 13/14 jaar oud was. Dat was in de jaren '70 en in die tijd nam de verindustrialisering van de landbouw een vlucht. Arjan had een veel te romantisch beeld voor ogen vonden de boeren waar hij toen kwam.

Het woord 'dierenwelzijn' bestond toen nog niet, maar dat was wel wat Arjan voor ogen had. Op een prettige manier en met respect met je beesten omgaan. In zijn tienerjaren is hij een aantal jaar vegetariër geweest, toen hij in de gaten kreeg op welke wijze consumptiedieren veelal gehouden werden.

Arjan en Natasja hebben elkaar ontmoet via een gemeenschappelijke liefde, de fotografie; foto's van natuur en paarden. Paarden is een andere liefde van Arjan en Natasja. Hij heeft jaren paarden gehad en heeft veel van het werk op en rond de boerderij met zijn twee Fjordenpaarden gedaan. Op een gegeven moment is hij ook cursussen gaan geven in het werken met paarden. Naast fotograferen is hij ook gaan schrijven, voor bladen als Landleven en Boerenvee. Zijn stukjes zijn vaak ontstaan door vragen, die hij zelf tegen kwam bij het boerenwerk. Hij ging op onderzoek uit op het internet, ging in gesprek met deskundigen, fokkers en docenten van de biologische landbouwschool. Ook deden zij veel zelfstudie.

Ze zijn in 2003 begonnen als hobbyboer met kippen, een moestuin, fruitbomen en bonte bentheimers (varkens). Langzaam breidden ze steeds verder uit en leerden vooral via zelfstudie. Toen ze begonnen met melkkoeien, MRIJ, molken ze met de hand. De theorie hebben ze geleerd via een oud lesboek over handmelken van de toenmalige landbouwschool dat op internet te vinden was. “Je kunt zoveel opzoeken” zegt Arjan. “Machinaal melken heb ik in mijn tienerjaren geleerd op een boerderij van vrienden van mijn ouders in het Duitse plaatsje Gilten. Daar heb ik ook leren trekker rijden en wagens hooi en stro laden en lossen.”

We zitten in de keuken en als er gebeld wordt, gaat Natasja naar de winkel, die ze inmiddels ook hebben. Ze verkopen daar hun eigen producten als groente, aardappelen, hun eigen vlees van koeien, ossen en varkens. Eieren, melk en yoghurt die ze zelf maakt, ongeveer 35 liter per week. Hun doel was een zelfvoorzienend bedrijf te worden en dat zijn ze nu ook. Het is een kleinschalig bedrijf waar alles in elkaar grijpt; als je kaas maakt, houd je wei over voor b.v. varkens. Ze houden de stiertjes nu voor het vlees, de stiertjes worden 'geost' zoals zij zeggen. Groente wordt verkocht en wat er overblijft gaat naar de varkens en de kippen.

Mest komt weer in de moestuin en bij de fruitbomen. Nu verkopen ze dus ook vlees en eten zelf ook weer vlees. “Aanvankelijk begrepen mensen niet dat je je 'eigen vlees' kon

opeten. Nu wel; de dieren hebben hier een goed leven, ze lopen bijna het hele jaar buiten en aan het eind worden ze geslacht. Of zoals bij de ossen, na twee jaar”. Ze hebben ongeveer 10 ha grond in gebruik, waaronder dus een aantal hectares aan de Kapelweg.

De koeien lopen 24 uur per dag buiten en Arjan gaat er twee x per dag naar toe om te melken. “Vaak stoppen er mensen, zoals Joke dus ook”, vertelt hij. En het grappige is dat de gesprekken twee richtingen uitgaan. Of mensen zeggen, wat leuk zo ouderwets. Of ze zeggen, dit is de toekomst, zo moet er weer geboerd gaan worden. Gemengd bedrijf, kleinschaliger, meer aandacht voor de natuur, meer aandacht voor de individuele dieren, minder afhankelijk van de bank en de melkindustrie.

Zij denken zelf ook dat dit de toekomst is; 'farmer to table, zegt Arjan. Weinig vervoer, direct van de boer naar de consument. Hun melk leveren ze aan Eco Holland, daar zullen ze ongeveer de kleinste deelnemer zijn. Ongeveer 10 % verkopen ze zelf als rauwe melk en yoghurt. Het is het hard werken, maar dat maakt ze niks uit. “ Dit is wat we wilden en hier zijn we gelukkig mee”, zeggen ze. Ze hebben nu totaal 20 stuks vee, inclusief kalfjes en jongvee. Ze zijn extreem klein voor Nederlandse begrippen.

Ze willen op deze schaal blijven doorgaan, maar dat betekent wel dat Arjan ook de fotografie en het schrijven erbij zal 'moeten' blijven doen. Dat is op zich ook heel leuk, alleen wringt het soms met al het werk hier. “Soms zou ik me liever alleen hierop willen richten, maar dat is financieel nog niet mogelijk”. Ze vermarkten hun eigen producten en de prijs is redelijk constant. Soms verkopen ze een vaarskalfje, omdat ze ze niet allemaal zelf kunnen houden, maar de meeste kalveren blijven op het eigen bedrijf.

Als ze slachten maken ze 10 kilo pakketten van het vlees, dat ze inmiddels tot in Amsterdam verkopen. Ze hebben een eigen klantenbestand opgebouwd, wat zich nog steeds uitbreidt. Zo zien zij ook het boeren van de toekomst; kleinschalig, gemengd bedrijf, korte vervoerslijnen, een redelijk vast klantenbestand.

Ik vond het een inspirerend bezoek, omdat zij hun droom werkelijkheid hebben gemaakt en omdat ze samenwerken met de natuur. Er hebben het afgelopen jaar zelfs weer Kieviten gebroed op hun land; dat was voor het eerst sinds zij hier boeren!

Schoonmaakrooster Kapel

Staat uw naam nog niet op de schoonmaaklijst, maar bent u bereid om één, maximaal twee keer per jaar een paar uurtjes mee te helpen, stuur dan een mailtje naar:

Reinier Klein Brinke: reinierkleinbrinke@planet.nl

December	Erika Scharrenberg – Kristie Ezerman – Dini Scholten
Januari	Jannie Reintjes – Gerda Bijenhof
Februari	Hanny Ezerman – Linsey Mennink – Annie Kruisselbrink
Maart	Dinie Staring – Henriëtte Otten – Ria Klein Ikkink

Hans Ezerman belt u als geheugensteuntje wanneer u aan de beurt bent. De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda:

Kapelcommissie: **Nieuwjaarsreceptie**, vrijdag 5 januari 2018
aanvang 20.00 uur
We willen weer een play-back organiseren. Doe jij ook mee?
Meld je aan bij Reinier Klein Brinke. E-mail: reinierkleinbrinke@planet.nl

Winterwandeling, zondag 7 januari 2018
starten tussen 11.00 uur en 13.00 uur bij de Kapel

Verenigingen:

Schietvereniging: Elke dinsdag, van 20.15 uur tot 22.30 uur.

Wildenborchse
Vrouwenclub: Laatste donderdag van de maand.
van 20.00 uur tot omstreeks 22.00 uur.
van oktober t/m april.

Klootschieten: 3de zondag van iedere maand
10.00 uur verzamelen bij de Kapel.